

கலைச் செல்வி

பாரதி மலர்

1958

என். வைத்திலிங்கம் அன் கொம்பனி

ஜப்பான், காங்கேசன் சீமேந்துகள்

சகல வித இரும்பு பித்தளைச் சாமான்கள்

மற்றும் கட்டிடங்களுக்கு வேண்டிய

சகல சாமான்களும்

சகாயமான விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

“ சீ ம எ ன் ”

தண்ணீர் இறைக்கும் உயர்தர இயந்திரம்.

தொகையாகவும் சில்லறையாகவும்

பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

சகல வித கட்டிடங்கள்

ஒப்பந்தத்தில் கட்டிக்கொடுக்கப்படும்.

35, 3ம் குறுக்கு வீதி, 138, காங்கேசன் துறைவீதி

கொழும்பு.

யாழ்ப்பாணம்.

கலைச் செல்வ்

“தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும் வகைசெய்தல் வேண்டும்”

—பாரதி

கலை 1

புரட்டாதி 1958

காட்சி 3

பாரதி மலர்

கனவு காண்போம்	—	3
சுதந்திரக்கொடி	குப்தா-பொன்னையா	5
கற்பனையே ஆனாலும்	வ. அ. இராசரத்தினம்	9
உரிமை காப்போம்	அழ. சிதம்பரம்	13
பாரதிக்குப்பின்	அ. செ. மு.	14
இதயவானிலே	உதயணன்	16
அன்புக்கு அழிவில்லை	ம. த. லோறன்ஸ்	20
இலக்கியக் கழகமும் தமிழ் வளர்ச்சியும்	சர்மா	24
இந்நாட்டு மன்னர்	டொமினிக் ஜீவா	31
ஒடிவா, உயிர் காக்க!	சோமசுந்தரன்	38
கற்பு பிழைத்தது	முல்லைச்சிவன்	46
நாகதோஷம் கதையும் கருத்தும்		50
காதலர்க்கு!	ச. வே. பஞ்சாட்சரம்	54

விலை சதம் 35.

வாசகர் வாய்மொழி

ஊக்கம், ஒரு டோஸ்!

தங்கள் முயற்சி எனக்குச் சொல்ல முடியாத சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கின்றது. கட்டாயம் வெற்றி பெறுவீர்கள். ஒவ்வொரு மாதமும் ஐர்பது பிரதிகளை விற்றுக் கொடுக்க நான் தயார்!

இரத்தினபுரி, மு. தனையசிங்கம்
கர்ண(ன்) பரம்பரை

'கலைச்செல்வியில்' 'கேள்வி-பதில்' பகுதியைத் தொடங்கி சிறந்த கேள்விக்கு ஒரு ரூபா பரிசு என்பதையும் அறிவிப்புகள். அந்தப் பரிசை ஒவ்வொரு மாதமும் நான் கொடுக்கின்றேன்.

வண்ணார்பண்ணை க. சுப்பிரமணியம்
வெறு வெறுப்பு!

...தொடர்கதை மந்தமாகச் செல்கின்றது. விறுவிறுப்பு எப்போது வருமோ?

முதூர், வ. அ. இராசாத்தினம்
'இதயவானில்' உலாவிவரும் 'உதயனை' சிறந்த எழுத்தாளரென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். கதைத் தொடர்பு சிறந்த முறையில் அமைந்திருக்கின்றது.

சுழிபுரம் நா. வி. மூர்த்தி
ஆழ்கடலிற்கப்பால்

தூய தமிழ்ந் பல கருத்துக்களைத் தாங்கி, கடலுக்கும் அப்பால் வாழும் தமிழ் பேசுவோர் மத்தியில், எல்லோரையும் கவரும்விதத்தில் 'கலைச்செல்வி' பரவவேண்டும்.

செங்கலடி, எஸ். பொன்னையா

நாகபாசம்!

உள்ளத்தைப் பிணிக்கும் வகையில் நல்ல கற்பனைத் திறனுடன் 'இராசநாயகன்' 'நாகதோஷம்' என்ற கதையைப் புனைந்துள்ளார்.

கரவெட்டி, வே. க. நடராசா

ஏ! மாற்றுக்காரி!

'என் படைத்தா'யின் பதில் 'ஏமாற்றுக்காரி' கதைக்குப் பதில் படைத்திருந்தாலும் ரஸிக உள்ளங்களை ஏமாற்றி விட்டது.

திருநெல்வேலி, செல்வி. மாலினி
தாம் தீம் ததிங்கிண தொம்!

'சமர்ப்பணம்' செய்த கனக-செந்தி நாதன் தாளக் காவடியுடன் தானும் ஆடுகிறார். அவரின் ஆட்டத்திற்கு மத்தளமடிக்க நாம் தயாராயில்லை.

கரவெட்டி, தி. க. தியாகராசா
மாணவர் ஏற்றல் போட்டி!

சமுதாயத்தின் சிறந்த மனிதனாக மாணவனை- மாணவியை உருவாக்கத் தாங்கள் 'மாணவர் ஆற்றல் போட்டி' ஆரம்பித்திருப்பது கண்டு பூரிப்படைகின்றேன்.

நாவலர்வீதி, செல்வி பாக்கியலெட்சுமி
பொன்னூர் மேனியனே!

பொன் தாத்தா சோமசுந்தரப் புலவர் நினைவிற்காக 'வரதர்' அவர்கள் கவிதைப் போட்டி ஏற்படுத்தியது, "கலைச் செல்வியின்" எதிர்காலமும் பொன்னாக விளங்கும் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

யாழ்ப்பாணம், ம. இரத்தினசபாபதி

கனவு காண்போம்!

உங்கள் கற்பனைக் குதிரையைச் சிறிது தட்டிவிடுங்கள்

அழகான, அற்புதமான, அருமையான ஒரு நாடு. இயற்கையோடு இணைந்தும், சில சமயம் இயற்கையை எதிர்த்தும் வாழ்கின்றார்கள் அந்நாட்டு மக்கள். அவரவர் தத்தமக்கான வேலைகளைத் தயக்கமின்றிச் செய்கின்றார்கள். சாதிப் பூசல்களோ சமயச் சண்டைகளோ, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வோ கிடையா. ஒருவரின் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தில், உரிமையில் மற்றவர் தலையிடமாட்டார். அங்கே தனித்துவத்தைக் கொல்கிற 'ஒரே தன்மை' (Uniformity) இல்லை. தேசியத்தை வளர்க்கின்ற ஒற்றுமை உண்டு. பழமைப்படிகளில் பத்திரமாகக் கால் வைத்துப் புதுமைக் கோவிலின் உச்சியை நோக்கிச் செல்கின்றார்கள். ஆண்களும், பெண்களும், பாப்பாக்களும், பாட்டிகளும், கன்னியரும், காணாயரும் ஆடிப்பாடி ஆனந்தக் களிப்புடன் செல்கின்றார்கள். அவர்கள் பதுங்கவில்லை. பாயவில்லை, பறக்கவுமில்லை. அன்புக் குரலெழுப்பி ஆறுதலாக, ஆனந்தமாக நடக்கின்றனர். இதயம் விரும்பும் இலட்சியத்தை இவர்கள் அடைவதற்கு என்ன தடை?

இக் கவினுறு காட்சியைக் கற்பனைத்திரையில் வரையும் போது நாமடையும் மகிழ்ச்சி! இத்தகைய நாடொன்று உண்மையிலேயே இருந்தால்.....!

இந்தக் கற்பனையுலகு நமக்கு மட்டும் சொந்தமல்ல. உலகைத் திருத்த விரும்பிய உத்தமர்கள் எல்லோரும் இப்படித்தான், கனவு கண்டார்கள். மாபெரும் கவிஞர் தாகூரும் மகாத்மா காந்தியடிகளும் மறைந்தும் மறையாத பாரதியும் இப்படித்தான் கற்பனை பண்ணினார்கள்.

இந்த ஒப்பற்ற சமுதாயத்தை ஒரு நாளிரவிற் சமைப்பது சாத்தியமில்லைத்தான். அதற்காக நாம் மனச்சோர்வடையக் கூடாது. நமது உள்ளங்களிலே ஒரு சமுதாயத்தை ஏற்படுத்துவோம். நாளடைவில் அந்த நல்ல சமுதாயம் நடைமுறையில் வந்துவிடும்.

பாரதியின் கனவுகள், கவிதைகள் செயற்கரிய செயல்களைச் செய்யும் சக்தியை நமக்கு அளித்துள்ளன. ஆகவே மீண்டும் மீண்டும் அவற்றைக் கற்போம். பாரதியைப் போன்று பண்பட்ட கனவுகளைக் காண்போம், கண்ணியமான கனவு களிதரு செயலின் வித்து.

அன்பார்ந்த நேயர்களே!

வணக்கம். நமக்கு வரும் சுடிதங்களிலிருந்து “கலைச் செல்வி” மீது அன்பர்கள் கொண்டுள்ள பாசத்தையும், பத்திரிகைபடிக்கவேண்டுமென்ற தாகத்தையும்றிந்து பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றோம். நமது முயற்சியைப் பாரட்டியும் பலர் எழுதிவருகின்றார்கள். ஆனால் வெறும் பாராட்டுதல்களினால் மட்டும் பத்திரிகை வளர்ந்துவிட முடியாது. பணமும் முக்கியந்தான். அதிகப்படியான தொகையைத் தர முடியாவிட்டாலும் சந்தாப் பணத்தைத் தவறாது அனுப்பி வந்தாலே போதும்.

தமிழ்ப் பற்று, பத்திரிகை ஆர்வம். கலைத்திறமை, பணவசதி இவையெல்லாம் அங்கங்கே சிதறிக்கிடக்கின்றன. இவற்றை ஒன்று திரட்டிப் பத்திரிகையை உருவாக்கும் தொழிலாளிகள் தான் நாம். இலாபத்தை நாம் எதிர்பார்க்கவில்லை. உள்ள பொருளை அள்ளிக் கொண்டு போகாமல், என்றுமே பத்திரிகை நிலைத்து நிற்பதற்கு உங்கள் பரிபூரண ஒத்துழைப்பும் தேவை. பத்திரிகையினால் வரும் பேரும் புகழும் உங்களைத்தான் சேரும்.

உங்களுக்குள்ளேயே ஓர் உறுதியை ஏற்படுத்தி, பத்திரிகையின் வளர்ச்சிக்காக உழைக்கும்படி சென்ற மாதம் கேட்டிருந்தோம். அதற்கிணங்க நடந்து கொள்வதாகப் பலர் எழுதியுள்ளனர். கந்தர்மடம் சண்முகலிங்கம், கந்தரோடை அம்பலவாணர், கம்பளை நவரத்தினராஜா, காங்கேசன்துறை பொன்னுத்துரை, ஹற்றன் இராசரத்தினம், கொழும்பு நாகேந்திரன், கோப்பாய் பஞ்சாட்சரம், சண்டிருப்பாய், ஆனந்த கிருஷ்ணன், இரத்தினபுரி பொன்னம்பலம், நல்லூர் மங்களேஸ்வரி, யாழ்ப்பாணம் சத்தியானந்த சிவம், திருநெல்வேலி அன்னலட்சுமி, முள்ளைத்தீவு சிவராமலிங்கம் ஆகியோர் சந்தாதாரர்களைச் சேர்த்து உதவியிருக்கின்றார்கள். இவர்களனைவர்க்கும் நமது நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

--ஆசிரியர்.

வட, கீழ் மாகாணந்தவிர்ந்த மற்றைய இடங்கட்கு

நமது ஸோல் ஏஜண்டு

வெஸ்டன் சியூஸ் ஏஜன்சீஸ்,

ஆட்டுப்பட்டித் தெரு : கொழும்பு.

நல்லவை எந்தமொழியிலிருந்தாலும், அவற்றைத்தமிழிற் கொண்டு வர வேண்டுமெனக் கட்டளையிட்டுள்ளார் பாசியார். அதற்கிணங்க வங்கச் சிறுகதையொன்றைத் தமிழில் தருகின்றார் ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரியைச் சேர்ந்த அன்பர் பொன்னையா. அணிந்திருந்த உடைகளைக் கீழித்துக் கொடி தயாரிக்கும் சம்பவம் உணர்ச்சி மிக்கது.

சுதந்திரக்கொடி.

வங்கமூலம்: கே. எஸ். குப்தா

தமிழில்: இ. பொன்னையா

மாலை நேரம்! மாலை நேரம் எப்போதும் சம்பியமானது; பொன்னானது உள்ளத்தைத் தொட்டு நிற்பது.

பதினொரு வருடங்களுக்கு முன் ஆகஸ்ட் மாதத்தில் நடந்த அந்தச் சம்பவம் ஏனோ அவள் மனதில் இன்னும் கோடிட்டு நிற்கிறது!

அகிம்சை; சத்தியம்; தர்மம் இவைகளைத் தாங்கி, அதோ முவர்ணக் கொடி பறக்கிறது! எத்தனை ஜோரா கப்பறக்கிறது!

கொடி; முவர்ணக்கொடி, இரத்தத்திலே தோய்த்தெடுத்த சிவப்பு, மரகத கதகதப்பை அள்ளிவீசும் பச்சை, சத்தியத்தைத் தாங்கி நிற்கும் ரஞ்சன்! அந்த மஞ்சள் எத்தனை ஜோர்! முவர்ணத்தையும் இணைத்துநிற்கும் அசோக சக்கரம்!

இரத்த வெறிபிடித்து மனிதர்களை அடிமைகளாக்கி ஆணவத்திரிடூன் அட்டகாசஞ் செய்த அன்னியர்களை இந்த நாட்டு மண்ணிலிருந்து ஒருநாள் ஒட்டிவிட்ட பெருமையில் கெம்பிரமாகப் பறக்கும் கொடி; சுதந்திரக்கொடி!

சீதாவின் கண்களிலே நீர் முட்டி நின்று, பார்வையை-ஒளியை விழுங்கிக் கொண்டது.

ஐயோ, அந்த நாள்.....!

* *
நவகாளியிலே விஸ்வரூபம் எடுத்து நின்ற அந்த வகுப்புக் கலவரம் ஓய்ந்து போய்விட்டது.

யார் யார் செத்துப் போனார்கள்; யார் யார் அங்கங்கள் இழந்துவிட்டார்கள்; யார் யார் உயிரோடருக்கிறார்கள்? இதெல்லாம் யாருக்குத் தெரியும்!

ஆனால் ஒன்று மட்டும் அவளிற்குத் தெரியும். சின்னஞ்சிறு வயதில் தந்தை தாயை இழந்து நாதியற்றிருந்த சீதாவையும் அமுதாவையும் இத்தனை பெரியவர்களாக்கி, சீதாவைப்பட்டாரி யாக்கிய அந்த மாமாவை வகுப்பு வெறி உயிருடன் ஏப்பம்விட்டுவிட்டது.

ஐயோ, நினைக்கவே குலை நடுங்குகிறது! எத்தனை கொடுமை!

ஐந்து வருடங்களுக்குமுன் காணாமல் போய்விட்ட ஒரே ஒரு மைந்தனைப் பற்றிய கவலைகளையும் மறந்து அந்த இருகுழந்தைகளையும் பார்த்து மகிழ்ந்த மாமாவை வெறியர்கள் என்ன பாடுபடுத்தினார்கள்!

மரத்தோடு இறுக்கக்கட்டி, மார்பிலும், வயிற்றிலும் உக்குளிலும் முகத்திலு மாசு.....

“வந்தே மாதரம்! மகாத்மா காந்தி க்கு ஜே! ஜெய்ஹிந்த்!

வார்த்தை முட்டி மோதி வரும் இந்த ஓசைகள் அகதி முகாமிலிருந்த அத்தனை நாதியற்ற ஆயிரமாயிரம் உயிர்களின் உணர்வுகளையும் தட்டி எழுப்பின.

“மகாத்மா காந்திக்கு.....”

உயர்ந்து வந்த தேசியக்கொடி; வந்தே மாதரம் என்ற சங்கநாதம்-அந்த மனிதர்களுக்கு வாழும் ஆசையைத் தந்து விட்டன.

ஜனங்கள் மின்சாரத்தால் கவர்ந்து இழுத்துச் செல்லப்பட்டார்கள்; வெறி ஓழிந்தது; ஒற்றுமையின் சங்கநாதம் முழங்குகிறது!

“அக்கா ஏன் நீ அழுகிறே?”

அமுதாவீமியிக்கொண்டேகேட்டாள்.

“இல்லை அமுதா யார் அழுதார்கள்? ஏன் அழவேண்டும்! நான் அழவில்லையே!”

தனது தவறைச் சமாளித்துக் கொண்ட சீதா தங்கையை இறுகத் தழுவிக்கொண்டாள். என்னதான் தங்கைக்குத் தெரியாமல் மறைத்துக் கொண்டாலும் மாமாவைப்பற்றிய நினைவு அவளை வாட்டி வதைத்து விட்டது. இப்போது அவள் உள்ளத்தால் அழுது கொண்டிருந்தாள்.

* * *

“அக்கா, இனி எங்களுக்கு யார் இருக்கிறார்கள்? இங்கிருந்து போன தற்கப்புறம் நாம் என்ன செய்யப்

போகிறோம்? யார்துணை செய்யப்போகிறார்கள்?”

“கண்ணே, நீ அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. இந்த இத்தனை மனிதர்களும் எங்களுடைய உறவினர்கள், சொந்த மானவர்கள்: அவர்களுடன் சேர்ந்து நாமும் வாழ்வோம்”

“என்னமோ அக்கா நீ தான் சொல்றே”

“அமுதா, என்னம்மா இப்படி எல்லாம் சேர்ந்துக் கிட்டியே? பாரத மாதா நம்மையெல்லாம் ரட்சிக்கப் போறா. அதோ அவள் கையிலே இருக்கும் முவரணக்கொடியைப் பிடிச்சுக் கிட்டு வாழ்வோம்!”

“முவரணக்கொடி! முவரணக்கொடி! ஜெய்ஹிந்த்! வந்தே மாதரம்! நாலனு தான் வாங்கோ!”

இந்தக் குரலைக் கேட்டு முகாமிலிருந்தவர்கள் விழுந்தடித்துக் கொண்டு கொடி, வியாபாரியிடமிருந்த அத்தனை கொடிகளையும் வாங்கி விட்டார்கள்.

அகதி முகாமுக்குள்ளும் விகோத மான வியாபாரம்; தேசியகீதமும் வியாபார தந்திரமும் சங்கமமாகி விட்டன!

“அக்கா, கொடி வாங்கணும்க்கா; வாக்கா. எழுந்து வாக்கா. நாலனு இருந்தாக் கொடக்கா, கொடி வாங்குவோமக்கா; வாக்கா.....”

அடம்பிடித்துக் கொண்டே அமுதா அக்காளின் கரத்தைப் பிடித்து இழுத்தாள்,

சீதாவுக்கு இதயம் வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. உள்ளத்தால் அவள் பொருமினாள்.

“அமுதா, பொறடி கண்ணே, நாம் ஒரு கொடி செய்துக்குவோம். முகாமிலே உள்ளவங்க ஊசிநூல் கொடுத்திருக்கா. நாம் ஒரு கொடியே செஞ்சிக்கலாம்.”

“அதற்குத் துணி வேண்டாமா அக்கா?” தங்கை பரிதாபமாகக் கேட்டாள்.

சீதாவுக்குப்பதில் கூறவே வரவில்லை துக்கம் அவள் தொண்டையைக் கப்பியது,

சற்று வேளைக்குப்பின் அவளே சொன்னாள். “அமுதா, நீ போட்டுக் கிட்டிருக்கியே பச்சைப் பாவாடை அதிலே ஒரு துண்டைக் கிழித்து எடுத்து விடு.....இதோ நான் உடுத்துக்கிட்டிருக்கேனே சிவப்பு! இது எனது அம்மாவின் புடவை; பவுத்திரமாகப் பாசுகாக்கப்பட்ட புடவை; இதிலே ஒரு துண்டை எடுத்து விடுவோம்.....”

“அக்கா! என்ன அம்மாவின் சீலை யிலா?”

“ஆமாம். இந்தப் பரிசுத்தமான புடவையைத்தான் கிழித்துக்கொள்ள வேண்டும்! அதிலே தான் பெருமையுமிருக்கிறது!”

இருள்படர்ந்திருந்த தங்கையின் மூகத்திலே ஏனோ இந்தப் பிரகாசம்! அவளுக்கு இப்போது பெருமையாக இருக்கிறது. தாய்மேலிருந்த பாசயெல்லாம் இப்போது தாய்நாட்டில் கொட்டி விடப்பட்டிருந்தது.

முகாமுக்கு முன்புறமாக இருந்த செண்பகத்தோட்டத்திலே சகோதரிகள் நடந்து சென்றார்கள்.

மஞ்சள் துணிக்கு எங்கேபோவது? யார் கொடுத்து உதவப்போகிறார்கள்? இந்த மஞ்சள் துணிபெறும் வழியைப் பற்றித்தான் அந்த இரண்டு ஜீவன்களும் பேசிக்கொண்டிருந்தன.

பின்புறமிருந்து யாரோ அடிமேலடி வைத்து வருவது போன்ற ஆரவம் இலேசாக எழுந்தது.

தங்கை திடுதிம் மென்று திரும்பிப் பார்த்தாள்; பயத்தால் நடுங்கிப்போய் விட்டாள்.

அக்காள்திரும்பினாள், மரமாகின்று விட்டாள். “அசோக்” என்று உள்ளத்திலிருந்து எழுந்த ஒசையை கண்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள். கணவேளைக்குள் அவள் கண்களை நிரப்பி விட்ட கண்ணீர் “விழுவோமா, வேண்டாமா” என்று சிந்தித்து அப்படியே தேங்கி நின்று விட்டது.

* * *

அசோக் கலவரத்திலே செத்துப் போய்விட்ட மாமாவின் மகன். கடைசியாக நவகாளியிலே நடந்த வகுப்புக் கலவரத்திற்கு முன்னதாக ஏற்பட்ட ஒரு சிறிய வகுப்புக் கலவரத்தில் அவன் கண்களுக்கு முன்னாலேயே அவன் தாய்.....

மாமிசத்தண்டங்களாகப் பிய்த்து எறியப்பட்ட தாயின் காலடியிலின்று அவன் அந்தச் சபதம் ஏற்றுக்கொண்டான்.

“இன்றிலிருந்து நான்மஞ்சள் உடை தரித்துக்கொள்கிறேன். என்று எனது அம்மாவை..... அந்த வெறியர்களின் மேல் பழி தீர்த்துக் கொள்கிறேனோ, அந்த நாள் இந்த மஞ்சள்துணியைக் களைவேன்—அல்லது செத்துப்போய் விடுவேன்.”

மஞ்சள் உடையுடன் காணாமல்போய் விட்டவன் இரண்டு வருடங்களுக்குப் பின்பு, எங்கோ ஒரு மூலையிலி

ருந்து வாழ்ந்து விட்டு இப்போது தான் முதல்முதலாக சீதாவின் கண்ணிலே படுகிறான்.

எத்தனை மாற்றம்!

காசியுடை, கழுத்திலே உருத்திராட்சக் கொட்டை கையிலே கமண்டலம், மழுங்கச் சிதைக்கப்பட்ட மொட்டை

எத்தனை அழகாக இருந்தவன் இப்போது பார்ப்பதற்கே குருப்பியாகிவிட்டான்.

அழகான நீலவிழிகள் பஞ்சடைந்து விட்டன. பூரித்துப் பொருமிநிற்கும் வதனம் சுருங்கிப் போய்-புரையோடிப்போய் பொலிவிழந்துவிட்டது. சிவப்பு மேனி கறுப்பாகி பொருக்குச் சொரிந்துவிட்டது. ஐயோ அசோக்தான இது”

“அசோக்.....”

சீதா மீண்டும் குரல் வைத்தாள், குரல் கேரியது.

தங்கையை வருடி அணைத்துக் கொண்டே “அசோக் அண்ணா” என்று சமிக்ஞை செய்தாள்.

“எப்போதோ ஒரு நாள் அசோக் வந்துவிட்டானானால் சீதாவை அவன் கைப்பிடித்துக் கொள்வான்” என்று செத்துப் போய் விட்ட பத்து நாட்களுக்கு முன்னம் மாமா சொன்னதை அமுதா இப்போது நினைவு படுத்திக் கொண்டாள்.

அசோக் தன்னைத் தூக்கி வினாயாடியதும் கிழுகிழுப்புச் செய்து சிரிக்க வைத்ததும், அக்காளும் அவனுமாக சேர்ந்தாற் போல தன்னை ஊஞ்சலி விருத்தி ஆட்டியதும் அவள் மனக் கண்முன் மசிய நிறமாகத் தெரிந்தன.

‘அசோக் அண்ணா!’ என்று கூவிக் கொண்டே அவள் அந்தக் காவி உடை மனிதனை அணைத்துக் கொண்டாள்.

உலகம் அமைதியாகக் கிடந்தது அசோக் அப்படியே மரமாக நின்றான்.

சிவந்து போய்க் கிடந்த அடிவானத்தை வெறித்து நோக்கிக் கொண்டே அவன் நின்றான்.

எலும்புக் கூடாகிய உடலை முடியிருந்த மஞ்சள் துணியின் ஒரு பகுதியை அசோக் கிழித்து விட்டான்.

“இந்தா அமுதா, இதை அக்கா வீடம் கொடு; மஞ்சள் துணியை தைத்துக் கொடியைச் செய்து கொள்ளச் சொல்லு; அக்காள் தான் வர்ணம் தீட்டுவாளே, அந்தக் கொடியிலே அசோக் சக்கரத்தைக் கீறி வைக்கச் சொல்லு!”

இலேசாக அமுதாவின் பிடையைத் தளர்த்திக் கொண்டே அசோக் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

சிவந்து போய்க் கிடக்கும் வான வெளியின் பரப்பை நோக்கி அவன் போய் விட்டான். காவி உடையைக் கிழித்துப் போட்டு விட்டு அவன் போய்விட்டான். ஒரு நாள் சிவந்த இரத்தத்தின் கலப்பைப் பற்றி மனிதனிடம் காட்டி வைக்கும் வழியைத் தேடி, மனிதனை மனிதனை மதிக்கும் இடத்தைத் தேடி ஒடிவிட்டான்.

*

*

அமுதா இன்று மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தாயாராகி விட்டாள். அவள் குடும்ப வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைந்து விட்டாள்.

சீதாமட்டும் இன்றும் தனித்து இருக்கிறாள். மாலை வேளையில் எல்லாம் வானத்தைத் தொடும் கொடியையும், அந்தி வானத்தின் இரத்தச் சிவப்பையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறாள். அசோக்கின் வரவுக்காக ஏங்கிக் கிடக்கிறாள்.

*

*

சிறுகதை, தொடர்கதை, வானொலி நாடகம், சிந்தனைக் கட்டுரை, கவிதை ஆகிய எல்லாத்துறைகளிலும் ஈடுபட்டுப் புகழ்பெற்று விளங்குபவர் இராசரத்தினம். “ஈழத்துச் சிறுகதைகள்”ல் இடம்பெற்றுள்ள “தோணி” இவரது சிறந்த படைப்பு. மூதூரில் ஆசிரியராக இருக்கின்றார்.

கற்பனையே ஆனாலும்.....

பெரிய சங்கீத வித்வானுக்கும் பிடிபடாத தனியொரு ராகத்தில் என்னை மறந்த வெறியில் நான் பாரதியாரின் பாடலொன்றைப் பாடிக்கொண்டிருந்தேன்.

“நாட்டுமக்கள் நலமுற்று வாழவும்
நானிலத்தவர் மேனிலை எய்தவும்”

சங்கீதத்துக்கும் எனக்கும் வெகு தூரம். சரி கம பதங்களில் என்றூற சஞ்சரிக்க முடியாவிட்டாலும், உணர்ச்சியோடு இப்பாடலைப் பாடிக்கொண்டிருக்கையில், என்னால் வேறெங்கேயோ சஞ்சரிக்க முடிந்தது.

அந்தச் சஞ்சாரத்தின் போதுதான் நான் பாரதியாரைத் தரிசித்தேன்.

கம்பீரத்துடன் விறைப்பாக நிற்கும் தலைப்பாகைக் கட்டு, நெற்றியிலே பளிச்சென்ற குங்குமப்போட்டு, ஒளிகான்ற தீட்சண்யமான கண்களிலே கவிதா வெற்றியின் பெருமிதம், நறுக்கிக் கத்தரித்த அரும்புமீசை...

பிரத்தியட்சமான தெய்வத்தைக் கண்டுவிட்ட பக்தனாய் நான் “அமரகவி!” என்று குமுறிந்தேன்.

பாரதியார் இலேசாகச் சிரித்தபடி, “அடைமொழி ஒன்றுமே வேண்டாம்.

தமிழிற் கர்பனைவிட மேலான கவிஞன் கிடையாது. அப்படியிருந்தும் நான் அவனைக் ‘கம்பன் என்றொரு மானிடன்’ என்றுதான் பாடியிருக்கிறேன். நானும் மனிதன்தான். சுப்ரமண்யம் என்றாலே போதும்” என்றார் கவிஞர்.

மேலே பேசத் தோன்றாதவனாக “இருந்தாலும் ... ..” என்று நான் இழுத்தேன்.

பாரதியார் மேலே பேசினார். “என்னைப்பற்றி ஏதாவது எழுதவேண்டும் என்றுதானே முட்டி மோதிக்கொள்கிறாய்! நானே ஒருகதை சொல்கிறேன் எழுது” என்றார்.

எவருக்குமே கிடைக்காத இந்த அரிய சந்தர்ப்பத்தை முற்றாகப் பயன்படுத்த எண்ணி நான் அவசர அவசரமாகக் கதை எழுதத் தயாரானேன். பாரதியார் கதைசொல்லத் தொடங்கினார்.

‘பின்மாலைப் பொழுது. திருவல்லிக் கேணி வீரராகவ முதலி தெருவில் கடற்பாரிசத்தை நோக்கியிருக்கும் வீட்டு மேடையின்மீது சிரமபரிகாரத்தின் பொருட்டு ஒரு மஞ்சத்திற்படுத்துக்

கொண்டிருந்தேன். ஆனந்தமான கடற் காற்று நான் படுத்திருந்த முன்னறையிலே நான்கு பக்கங்களிலிருந்தும் கண்ணாடிச் சாளரங்களின் மூலமாகவும்...”

“தங்கள் ஞானரதத்தில் என்னை யும் ஏற்றிச்செல்லப் போகிறீர்களா?” என்று எழுதியபடியே நான் இடைமறித்துக் கேட்டேன்.

“ஞானரதமாவது தேராவது? உலகத்தின் ஈனக் கவலைகளை மறந்திருக்க, புழுவாய்த் துடிக்கும் என்சுகோதரர்களின் துன்பத்தைக் காணாமலிருக்க நான் தேடிக்கொண்டபுகலிடம் அது. அதெல்லாம் பழங்கதை. இப்போது சொல்லிக்கொண்டிருப்பது வேறு கதை. எழுது” என்று விட்ட இடத்திலிருந்து அவர் தொடங்கினார்.

“புறக்கதவுகள் மூலமாகவும் வந்து நிரம்பியவண்ணம் இருந்தது. ஆனாலும் என்னுள்ளே வடவாக்கினியாக எரிந்துகொண்டிருந்த துன்பத்தியைக் கடற்காற்றுச் சாந்திபண்ணவில்லை. பாரதநாட்டினர், அதிலும் தமிழர்கள், அதிலும் தமிழ் வளர்த்த எனது தென்பாண்டி நாட்டுத் திருநெல்வேலித் தமிழர்கள், பிஜித்தீவிலும் தென்னாபிரிக்காவிலும் படும்பாட்டை எண்ணி என்மனம் துடித்துக்கொண்டிருந்தது. பஞ்சம், பசி, பிணி, அடிமைப்புத்தி, விதியென்ற வெட்டிப் பேச்சு... ஐயையோ என்றைற் பொறுக்கவே முடியவில்லை. நான் பாடினேன் என்றுவிட்டுப் பாரதியார் உரத்த குரலிற் பாடினார்.

இனியொருவிதி செய்வோம்—அதை எந்தநாளும் காப்போம்.

தனியொருவனுக்குணவில்லையெனில் ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்.

அவர் குரலின் கம்பீரத்தில் என்னை மறந்து, எழுதுவதையும் நிறுத்திவிட்டு நான் ‘சும்மா’ இருந்தேன்.

பாரதியார் மறுபடியும் பேசினார். “என்னப்பா மெய்மறந்திருக்கிறாய்? இந்த ஒரு பாட்டுத்தானா? இப்படி எத்தனையோ பாட்டுக்களை ‘நாட்டு மக்கள் நலமுற்று வாழவும் நானிலத்தவர் மேனிலை எய்தவும் பாடியிருக்கிறேனே, ஆம். அப்போதெல்லாம் தேசம் சமூகம் இவைகள்தான் என்றே குறி. அன்றைக்கும் அப்படித்தான் பாடிக்கொண்டிருந்தேன் அப்போதுதான் என்முன்னால் வெள்ளைக் கலையுடுத்து வெள்ளைப்பணியூண்ட வாணியிரத்தியட்சமாளுள்.”

“அப்படியா?” நான் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டேன்.

“ஆமாம். அவள் பேசியதைக் கேட்டபோது உன்னைவிட அதிகமாக நான் ஆச்சர்யமடைந்தேன். அந்தக்கதையைத்தான் இப்போது உன் லிடம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன். அந்தப் பிராட்டி என்ன சொன்னாள் தெரியுமா? ‘சுப்ரமண்யா! ஒரே சோற்றுக் கவலைதானா? அதைவிட்டாற்பாட ஒன்றுமே இல்லையா? எனக்காக ஒன்றுமே பாடமாட்டாயா?’ என்று கேட்டாள் அவள்.”

“நான் ஆத்திரத்தோடு, உங்கட்காகவா பாட்டு? என்னை மன்னியுங்கள் தேவியாரே. பஞ்சமும் பிணியும் அறிவீனமும் வாட்டியெடுக்கும் என் நாட்டு மக்கட்காக நான் பாட

வேண்டும். என்முன்னால் எலும்புக் கூடாகத் திரியும் மானிடனைச் சதா பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு, உங்கட்காகப் பாட என்னால் முடியாது சாயே' என்றேன்.”

“நாட்டுமக்கட்காக உன்னைப் பாட வேண்டாம் என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் அதே நேரத்தில் உன்னையும் என்னையும் மறந்து விடாதே’ என்றாள் வாணி.”

“நான் சற்றுச் சினந்தணிந்து, ‘எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லையே தாயே. உங்களை மறப்பதென்பது தெரிந்தாலும், என்னை நானே மறப்பதென்றால் எனக்கொன்றும் அர்த்தமாக வில்லையே’ என்றேன் நான்.”

“கலாதெய்வம் சொல்லிற்று. ‘சுப்பிரமண்யா! கம்பனுக்குப்பிறகு தமிழனுக்குக் கிடைத்த பெரும் பொக்கிஷம் நீ. நாட்டுமக்கட்காகப் பாடுகிறேன் என்று பசியையும் பினியையும் மட்டும் பாடிக்கொண்டிருந்தாயானால், நானும் தமிழரும் உன்னை இழந்துவிடுவோம். ஆம்; ‘தனியொருவனுக்குணவில்லையெனில் ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்’ என்ற வரிகட்குத் தற்போது மவுசு இருக்கலாம். ஆனால் இந்நாட்டிற் சோற்றுப்பிரச்சனை தீர்ந்து விட்டால் அதோடு அந்த வரிகளும் செத்துவிடும். ஆகவே உனக்காக, நீ சால்வதமாய் வாழ்வதற்காக என்னைப் பாடத்தான் வேண்டும்.’

‘உன்னைத் தோத்தரித்து ஓராபிராம் பாடல் வேண்டுமானாலும் பாடுவேன். ஆனாலும்...’ என்று நான் தொடங்கவே கலாதேவி மறுபடியும் சொன்னாள்.”

‘சுப்பிரமண்யா! என்னைத் தோத்தரிப்பதென்றால் எனக்காக ஓர் அந்தாதி பாடவேண்டும் என்பதல்ல. காதல் சோகம் போன்ற மனித மனத்தின் ஞித்யத்துவமான உணர்ச்சிகளைப் பாடினால், அது என்னையே பாடினது போலத்தான். ஆம். கவிஞன் மறைந்து விடலாம். ஆனால் சீதையின் சோகம் காலங்காலமாக மக்கள் மனதில் மறையாது. கும்பகர்ணனின் சகோதர பாசம் என்றென்றைக்குமே சாகமாட்டாது. நீயும் என்றைக்கும் வாழவேண்டும் என்றாற் காதலைப்பாடு. சோகத்தைப்பாடு. அன்பைப் பாடு.’

‘காதலைப் பாடுவது என்றால் இலேசான காரியமா தாயே? கத்திரிமையில் நடப்பதுபோன்ற வித்தையல்லவா அது. மேலும் சரீரகம் இன்றிக் காதல் இருக்கிறதா? அந்நிலையிற்

கற்பூரம்நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ

என்று செயிரின்றுப் பாட என்னால் முடியுமா?’ என்றேன் நான்.”

“அப்படியானால் தோழமையைப் பாடு. குழந்தையைப்பாடு என்றாள் தேவி. உடனே நான் பாடத் தொடங்கினேன்,” என்றுவிட்டுக் கவிஞர் மறுபடியும் உரத்த குரலிற் பாடினார்.

கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்—

உள்ளந்தான்

கன்வெறி கொள்ளாதடி

உன்னைத் தழுவிடிலோ—மனது

உன்மத்தமாகுதடி.

அவர் குரலில் மறுபடியும் நான் மெய்ம் மறந்திருந்தபோது கவிஞர் மீண்டும் சொன்னார்:

“அன்று இக்கவிதையைப் பாடியதும், தேவி ‘சுப்பிரமணியா! இனிமேல் நீ சாகாக் கவிஞனாகிவிட்டாய், சரி நான் வருகிறேன்’ என்று மறைந்துவிட்டான். மறுபடியும் என் முன்னர் கடல், சென்னை விராகவ முதலி தெரு...”

“ஆனால் அன்றிலிருந்து என் கவிதைகளின் போக்கே மாறிவிட்டது. அதன்பின்னர்தான் நான் கண்ணன் பாட்டுக்களைப் பாடினேன் அன்பின்னர்தான் என்குயில் கூவிற்று.

தேவியின் வாக்குப்போல என் கண்ணன் பாட்டுக்களில் நான் என்றைக்குமே வாழத்தான் போகிறேன். தமிழ் உள்ளவரைக்கும் என்குயில் கூவத்தான் போகிறது.”

கவிஞர் உணர்ச்சியோடு பேசிய மறைந்த பிறகு நானும் பிராத்தியட்ச நிலையை உணர்ந்தேன். நான் கதையும் எழுதவில்லை. கத்தரிக்காயும் பண்ணவில்லை. பாரதி கவிதைத் தொகுப்பில் பராசக்தி கவிதைகள் இருந்த ஒற்றைக்குள் சுட்டுவிரலை வைத்தபடி புத்தகத்தை நெஞ்சிற் படுக்கவைத்துக்கொண்டுதான் பட்டப்பகலில் இத்தனை நெட்டைக் கனவையும் கண்டேன்!

சிறுவர் புத்திவிருத்திப் போட்டி இல. 7

மொத்தப்பரிசு ரூபா 1000-00

முடிவு திகதி 24-9-58

“நாடோடி” மாதப்பத்திரிகையிலுள்ள அச்சுக்கூப்பன்கள் லேயே விடைகள் எழுதப்படவேண்டும்.

நாடோடி தனிப்பிரதி 7 சதம்

தபாலில்பெற விரும்புகிறவர்கள் 10 சத தபால்தலை அனுப்புக.

வருட சந்தா ரூபா 1-25 சதம்

நாடோடி, அக்கரல்ல, ஒப்பநாயக்கா.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சித்துறையைச் சேர்ந்தவர் அழ. சிதம்பரம். இவருடைய கவிதைகள் பல பரிசுபெற்றவை. பழந்தமிழ்ப் பாடல்களுக்குத் தெளிவான நடையிலே அழகான கவிதைகளைக் கொடுப்பதில் வல்லவர்.

உரிமை காப்போம்

அழ. சிதம்பரம் B. A. HONS,

சிந்துநதி தனைக்கடந்தே இமயம் எட்டிச்
சிங்களத்தில், கடாரத்தில் கொடிகள் நாட்டி
வந்ததமிழ் நாடிந்நாள் உரிமை யோடு
வாழ்வதற்கே போராடும் துயரச் செய்தி
செந்தமிழ்நா டென்கின்ற போதில் இன்பத்
தேன்வந்து பாயுதுகாண் என்றான் நெஞ்சில்
செந்தணலே போல்பாயும் அன்றோ? அன்னான்
சிந்தைதனை மகிழ்விக்க உரிமை காப்போம்.

தனிப்பட்டோர் சொத்தாக இருந்து வந்த
தமிழ்மொழியைப் பொதுவாக்கி மக்கள் முன்னே
கனிதுவாக்கும் கவிதைகளை எளிமை யோடு
கனல்தெறிக்கப் படைத்தான்தன் நெஞ்சம் இங்கே
அணிதிகழும் தமிழணங்கைச் சூழ்ந்து நிற்கும்
அல்லலினைக் கண்டவுடன் நோகும் அன்றோ?
இனியேனும் அவள்துயரைப் போக்க நாமே
இணையோமேல் அவனுள்ளம் குருதி சொட்டும்.

அடக்குமுறை பேய்போல ஆடும் நாளில்
அன்னியரின் ஆட்சியினை எதிர்த்து நின்று
மடைதிறந்த வெள்ளம்போல் கவிதை யூற்றால்
மக்களுக்குத் தன்னுரிமை உணர்ச்சி யூட்டிக்
கடலன்ன இடர்தனை அணுகும் போதும்
கலங்காது விடுதலைக்குப் பாடு பட்ட
தடந்தோளான் பாரதியின் அஞ்சா நெஞ்சம்
தனைநினைந்து நமைஎதிர்க்கும் பகையு முப்போம்.

‘மறுமலர்ச்சி’ ‘சுதந்திரன்’ ‘வீரகேசரி’ ஆகிய பத்திரிகைகளிற் பணியாற்றி, பின் ‘எரிமலை’ பத்திரிகையை நடரத்தியவர். “புகையில் தெரிந்த முகம்” இவர் 61 முதிய சிறந்த நாவல். தற் பொழுது அளவெட்டியில் அமைதியாக வாழ்கின்றார்.

நினைவு அலைகள் :

~~~~~

பாரதிக்குப்பின்

“தனி ஒருவனுக்குணவில்லையெனில் ஐகத்தினை அழித்திடுவோம்” என்று பாடிய சுப்பிரமணிய பாரதியார் வறுமைப்பிணியில் வாடியிருக்க வேண்டும். ஒரு வேளைச் சோற்றுக்கே சிலசமயம் “லாட்டரி” அடித்திருக்கவேண்டும். அந்தக் கொதிப்பில்தான் ஓர் ஆவேசம் உண்டாகி மேற்கண்டவாறு அவர் பாடியிருக்கவேண்டும் என்று பலர் நினைக்கிறார்கள். கலைஞர்கள் கவிஞர்கள் என்போரின் வாழ்க்கையை நெருங்கி அவதானித்தவர்கள் ஓர் உண்மையை ஒப்புக்கொள்வார்கள். அதாவது “பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்துபோம்” என்பது அவர்களுக்கு இல்லை. பசி, தாகம் உறக்கம் எல்லாவற்றையும் மறந்து நாளும் பொழுதும் ஒரே கனவிலும் கற்பனையிலும் ஆழ்ந்துபோய்விடக் கூடிய கந்தர்வர்கள் அவர்கள்.

சுப்பிரமணிய பாரதியார் அத்தகையதோர் கனவுலக மனிதராகவே வாழ்ந்தார். அவரது உள்ளத்தில் கனவுக்கும் உணர்ச்சிக்கும் தான் நிறைய இடமிருந்தது. பசி, தாகம் போன்ற உடல் தேவைகளுக்கு இடமிருக்கவில்லை.

சிலகாலத்துக்குமுன் பாரதியார் பிறந்திருந்த எட்டயபுரத்துக்குச் சென்றிருந்த நாளில், பாரதியாரை வளர்த்த அவரது மாமனார் முறையான சாம்பசிவ ஐயர் குடும்பத்தாரிடம் ஒருதினம் பாரதியாரின் இளமைக் காலம்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். “சுப்பையாவைச் சாப்பிடக் கூப்பிட்டால் இலகுவில் எழுந்திருக்கமாட்டான். ஏதும்

—————
— அ. சே. முருகானந்தன் —
—————

யோசித்துக்கொண்டோ எழுதிக் கொண்டோ அல்லது படித்துக் கொண்டோ இருப்பான். நேரவேளைக்குச்சாப்பிடமாட்டான். காடுமேடெல்லாம் சுற்றித்திரிவான்” என்று நடுங்கிய குரலில் பேசினார் அவரது வயதான சிற்றன்னை. “அவன் சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லாமல் கிடந்தான் என்று உலகம்பேசுவது வீண்பேச்சு” என்றார்.

பாரதியார் பிராமண குடும்பத்தில் பிறந்தபோதிலும் வைதிகக் கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் அறவே உதறித்தள்ளிவிட்ட

எல்லோரும் ஓர் குலம்' என்று சங்கநாதம் செய்துகொண்டு புரட்சி வாழ்க்கை நடத்தியவர். அவர் கண்டது முப்பதுகோடி மக்கள் கொண்ட ஒரே சமுதாயம். காக்கை குருவியைக்கூட "எங்கள் கூட்டம்" என்று சொல்லிக் கைநீட்டி ஆதரித்தவர்.

பாரதியாரின் மறைவுக்குப்பின் அவரது மனைவி, பிள்ளைகள் குடும்பத்தில் பாரதியாரின் சீர்திருத்தக் கொள்கைகளுக்கும் புதுமைக்கருத்துகளுக்கும் அவ்வளவாக இடமில்லாமல் போய்விட்டதென்பது சாம்பசிவ ஐயர் குடும்பத்தாரின் அபிப்பிராயம். அவர்கள் எண்ணத்துக்கு ஆதாரமாக எட்டயபுரம் விழாவினாலேயே ஒரு சம்பவம் நடைபெற்று அது சம்பந்தமாகப் பத்திரிகைகளில் கடிதங்களும் வெளியாகியிருந்தன "பாரதியார் வாழ்க்கைபற்றிப் புத்தகங்கள் எழுதுவதோடு சரிதானா?" என அப்பொழுது பலரும் எண்ணக்கூடியதாயிருந்தது.

பாரதியாரின் "பாப்பா" சகுந்தலா சிலவருஷங்களுக்கு முன்பாகக் கொழும்பு வந்திருந்தபோது, இதுபற்றி அவரிடம் கேட்டேன். "உங்கள் தந்தையாருக்குப் பிற்பாடு

அவரது முற்போக்குக் கொள்கைகளை நீங்கள் அவ்வளவாகக்கடைப்பிடிப்பதில்லை என்பது மெய்தானா?" என்று கேட்டதற்கு அவர் சிரித்து விட்டு "எங்கள் தந்தையார் நாங்கள் எப்படி வாழவேண்டுமென விரும்பினாரோ அப்படியே எங்களை வளர்த்து வைத்தார். அவரது எண்ணப்படியே கூடியமட்டில் நாங்கள் வாழ்க்கை நடத்திவருகிறோம்" என்றார். அவரது ஆசைகளையும் கனவுகளையும் பிறந்த நாட்டுக்குப் பல்லாயிரம் மைல்களுக்கப்பாலிருந்துகொண்டு தான் எப்படிப் பூர்த்திசெய்து வருகிறார் என்பதையும் விவரித்தார்.

பாரதிவிழா மேடையில் சாம்பசிவ ஐயர் பாரதியாரின் 'முருகா முருகா' என்ற பாடலைப் பாடினார். பாரதியாரின் புதல்வியும் ஏதோ எழுதி வாசித்தார். நல்லவேளையாக அவர்களது குடும்பத்துக்குள் இருந்த எண்ண வேறுபாடு அங்கு தலைகாட்டவில்லை.

எப்படியும், இருகுடும்பங்களுக்கிடையிலும் இவ்வித அபிப்பிராய பேதமும் நல்லெண்ணமின்மையும் ஏன் இருக்கவேண்டுமென்றே எண்ணினேன்.

"நாம் எமது நோக்கத்தில் எவ்வளவு நம்பிக்கையும் நேர்மையும் வைக்கிறோமோ அவ்வளவு தூரம் அந்த இலக்கை நோக்கி முன்னேறியவர்களாவோம்."

— சிந்தனைச் செம்மில்

(தொடர்கதை)

4. போ வெளியே

காலை மணி எட்டாகிவிட்டது. வகுப்புக்குப் போகுமுன்பு ஒரு கதை எழுதி அன்றைய தபாலில் சேர்த்துவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையில் ஆறுமணிக்கே உட்கார்ந்த சந்திரனால், இந்த இரண்டுமணி நேரமாக ஒரு நாலுபக்கத்தைத் தள்ளிக்கொண்டு போக முடியவில்லை. ஏன், சந்திரன் ஆற்றலில்லாதவனா? எத்தனையோ அமர இலக்கியங்களைப் படைத்து, பலருடைய இதயங்களில் ஒரு உல்லாச நடைபோடுபவனாயிற்றே. ஆனால் கூடிப்பழகின பாவம் என்ற ஒன்றும் இருக்கிறதே. அந்தப் பாவம் சும்மாவாவிடும்?

எத்தனையோ மாணவரோடு பட்டிமாடுபோல அடைபட்டுக் கிடப்பவனல்லவா? ஏதாவது ஒரு நல்ல கருத்துத் தோன்றுகிறது என்று

எழுத முனைந்தால், அந்தநேரம் பார்த்து ஒருவன் மீது புராணத்தைக் காலட்சேபம் செய்வான். இன்னொருவன் வானொலிப்பெட்டி எவ்வளவு பலமாகச் சத்தம்போட்டுப் பேசும் என்று பரீட்சித்துப் பார்ப்பான். வேறொருவன் சந்திரனிடம் நேரடியாகவே பேச்சுக் கொடுக்கத் தலைப்படுவான். ஒரு வனுடைய முன்னேற்றத்திற்கு முட்டுக்கட்டை போடுவதில் மகிழ்ச்சிகாணும் மிருகக்கூட்டங்கள்; ஊடுக்காக, பேருக்காக பதவிக்காக, பாடசாலைப் படியேறிய படித்த முட்டாள்கள். 'கலை கலை' என்று வாயளவில் பேசித் திருப்திகொள்ளும் வெத்து வேட்டுகள்.

வகுப்புக்கு வந்தான். அடுத்த நாளைக்கு யார் யார் எந்த எந்தப்

பாடசாலைக்குப் படிப்பித்தல் பயிற்சிக்குப் போகவேண்டும் என்ற பெயர் அட்டவணை பெயர்ப்பலகையில் போடப்பட்டிருந்தது.

நாட்டுப்புறக் கோவிலில் சுண்டலுக்கு அடிபடும் சிறுவர்களைப்போல முண்டியடித்துக்கொண்டு எல்லா மாணவர்களும் பார்த்தார்கள். குறித்துக்கொண்டார்கள். எழுதி முடிந்தவர்கள் கூட வீணாக நின்று தள்ளுபட்டுக் கொண்டார்கள். பாசுதிகண்ட ஆண் பெண் சமத்துவம், பாவம், கசங்கி வழிந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

ஒரு பக்கத்தில் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நின்றான் சந்திரன். மாணவர்கள் கலைந்ததும் பெயர்ப்பலகை அருகிற்சென்று சட்டைப்பையிற் கையை வைத்தான். பேனாவைக் காணும். சுற்றும் முற்றும் திருப்பிப் பார்த்தான். இரண்டொருவரைத் தவிர எல்லோரும் போய்விட்டிருந்தனர்.

சிறிது தூரத்தில் ஒரு குட்டிச்சுவர் மீது மார்பகம் பதிய ஓய்பாரமாகச் சாய்ந்தவண்ணம் எழுதிக்கொண்டிருந்தான் மீனா.

“எழுதி முடிந்ததா? பேனாவைக் கொஞ்சம்.....” என்று இழுத்தான் சந்திரன்.

“என் பேனாவல்ல உங்களுடைய பேனான். இதோ!”

“உன்னிடம் தந்ததாக நினைவில்லை யே.”

“உங்களுக்கு எதுதான் நினைவில்லுக்கும்? பச்சைக் குழந்தை மாதிரி மற்றவர்கள் நெரிபடுவதைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு நின்றீர்கள். நான்

நான் உங்கள் சட்டைப்பையி லிருந்து கழற்றி எடுத்தேன்.”

“ஓகோ! அவ்வளவு தூரமா? உறவு உறவென்னாலும் பறியிற் கை போடக் கூடாதம்மா. கட்டிய மனைவிக்குக்கூட சட்டைப்பையிற் கைபோட உரிமை தரமாட்டேனே.”

“அப்படியென்றால் நான் அதிலும் ஒருபடி மேலாக்கும்” என்று சிரித்தான் மீனா. ஆயிரம் தாரகைகள் கூடி மறைந்தாற்போல, செம்பவளத்திரை நீக்கி வேடிக்கை காட்டி மறைந்தன வெண்பற்கள்.

“ஆமாம்” மீனா கேட்டான், “இன்றைக்கு எல்லாரையும் பாடக்குறிப்பு எழுதிவரும்படி வகுப்பாசிரியர் சொன்னாரல்லவா?”

“ஆமாம்”
“எழுதிவிட்டீர்களா”

“ஓ.....!”
“எனக்கு வாலும் புரியவில்லை தலையும் தெரியவில்லை. என் தோழிகளுக்குக் கெல்லாம் வேறுவேறு பாடங்கள். அந்த மனுஷன் மானத்தை வாங்கப் போகிறாரே”

“உனக்கு என்ன பாடம்?”
“ஐந்தாம் வகுப்பு இலக்கியம்”

“அப்படியா, எனக்குக்கூட அந்தப் பாடம்தான். இதோ இரண்டு பக்கத்தில் வெளுத்து வாங்கியிருக்கிறேன்.”

“நீங்கள் கதாசிரியராச்சே. ஏதாவது கற்பனை பண்ணியிருப்பீர்கள். தாருங்களேன். ‘கட கட’ வென்று பார்த்தெழுதிவிடுகிறேன்.”

“காப்பியடிக்கப் போகிறாயா? அதோடு நாளைக்கு ஆசிரியையாகவும் வரப்போகிறாயா?”

“இதிலென்ன தப்பு, இப்படியான சமயங்களில் உதவட்டுமென்றுதானே ‘ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை’ என்று பெரியவர்கள் சொல்லிவைத்திருக்கிறார்கள்”. ஒரு இளநகை அவளுடைய இதழோரத்தில் இழையோடச் சூழ்ந்தது. அதற்குமேலும், ‘கூடாது கெட்ட பழக்கம்’ என்று மறுக்கச் சந்திரனுக்கு ஏது தைரியம். பெண்ணின் புன்னகை முன்னே அவனும் ஒரு ஆண்மகன் தானே.

“ம், சரி! விளாசித்தள்ளு” என்று சந்திரன் சொல்லிமுடிக்கவும், கருப்பறையில் இருந்து ஆசிரியர் ‘மீனா’ என்று அழைக்கவும் சரியாக இருந்தது.

“ஆசிரியர் என்பெயரைக் கூப்பிட்டு விட்டாரே” என்றான் மீனா பீதியோடு. ஒரு இனம் தெரியாத பயத்தால் அவளுடைய இதயம், ‘படக் படக்’ என்று அடித்துக்கொண்டது.

“எங்கே மீனா இன்னும் வரவில்லையா” என்று ஆசிரியர் கேட்பது கேட்டது.

“இப்பொழுது என்ன செய்யலாம்?” என்று மீனா மீண்டும் கேட்டாள்.

“இவ்வளவு பயமிருக்கே. கொஞ்சம் அக்கறையோடு பாடசாலை வேலைகளைக் கவனித்தால் என்னவாம்.”

“போங்கள், சமயா சந்தர்ப்பம் தெரியாமல் பேசுகிறீர்கள் .....”, என்று சிணுங்கினாள் மீனா.

சந்திரனுக்கு அவளைப்பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

“இந்தா, எனது கொப்பியைக் கொண்டுபோய் உனது என்றே காட்டிவிடு”

“பிறகு நீங்கள் எதைக் காட்டுவீர்கள்?”

“நான் எப்படியும் சமாளித்துக் கொள்கிறேன்”

“மீனா.....!”—இது ஆசிரியர்.

“காட்டும் பொழுது கையும் களவுமாகப் பிடித்துவிட்டால்.....?” என்றுள் மீனா மெதுவாக.

“சே, அப்படியொன்றும் வராதது துணிந்து போ”

“ஊஹூம். நான் மாட்டேன்”;

சந்திரன் அவளுடைய கொப்பியைப் பிடுங்கிக் கொண்டு, தன்னுடைய கொப்பியை அவளுடைய கரங்களில் திணித்து, மீனாவை முன்னே தள்ளி விட்டான்.

செய்வதறியாது ஆசிரியரை நோக்கி நகர்ந்தான் மீனா.

பலிக்கடாவை பூசாரி மேலுங்கீழுமாக நோக்குவதுபோல ஒரே பார்வையில் பாடக்குறிப்பை அளந்துவிட்டு நிமிர்ந்து மீனாவை நோக்கினார். அந்தப் பார்வையில் ஒரு கடுகடுப்பு ..... ஒரு கோபக்குறி..... இருக்கவில்லை. பதிலாக கனிவு இருந்தது. கருணை இருந்தது.

“இவ்வளவு கச்சிதமாக எழுதிவிட்டு இவ்வளவு நேரமாக எங்கே ஒழிந்து கொண்டாய்?” என்று கேட்டுக் கொண்டே கைச்சாத்திட்டார். சிரிக்க வேண்டுமே என்பதற்காகச் சிரித்

நாள் மீது. ஆரம்பகாலத்தில் இப் படியான ஒரு சிரிப்பைப் பார்த்த அப் பாவி மனிதன்தான் அசட்டுச் சிரிப்பு என்ற வார்த்தையை அவிழ்த்து விட்டிருக்கவேண்டும்!

அவளுக்கடுத்து வேறு இரண்டு மாணவர் சென்று திரும்பினர்.

அடுத்தது சந்திரன்!

ஆசிரியரிடம் கொப்பியைத் தந்தான் அது வெற்றுக் கொப்பி.

ரொத்திரகார நிலையடைந்தார் ஆசிரியர்.

“சந்திரன்!” அடித்தினார்.

“நீ எதற்காகப் பாடசாலைக்கு வருகிறாய்? தந்த வேலையைச் செய்து முடிக்க வேண்டுமென்ற பொறுப்புணர்ச்சியில்லாத முட்டாள்தான். பண்பாடற்ற மடையன். நாளைக்கு நீ ஒரு ஆசிரியனாகிவிட்டால், உன்னை நம்பி எப்படி நாலு பிள்ளைகளை அனுப்ப முடியும்?”

“உன்போன்றவேலைவெட்டியற்றசோம்பேறிகளுக்காக, விடுகாலிகளுக்காக இங்கு பாடசாலை கட்டிவைக்கவில்லை. நாளை நல்ல உலகைச் சிருஷ்டிக்கும் மகத்தான பொறுப்பை உங்களிடமெல்லாம் தரக்கூடாது. தட்டித்தவறி பரிட்சையில் சித்தியடைந்து விட்டு இங்கு வருகிறீர்கள். இளியென்ன? இன்னும் இரண்டு வருடம் போய்விட்டால் உத்தியோகம்தானே. சீ! எல்லாம் குறுகிய மனப்பான்மை, சுயநலம், பிழைக்கும்வழி. மாணவருள்ளே நீ ஒரு பதர்.”

வகுப்பில் இருந்து எத்தனையோ கண்கள் சந்திரனை மொய்த்து நின்றன. “ஐயோ, நமது சந்திரனுக்கா இந்த நிலை. மிகவும் கெட்டிக்காரனாயிற்றே” என்று பரிதாபத்தோடு துடித்தன அத்தனை விழிகளும்.

இரு விழிகள் மட்டும் ‘குபுகுபு’ என்று அணையுடைத்த வெள்ளம் போலநீரைக்கொட்டிக் கொண்டு இருந்தன. அவைகள் மீனாவுக்குச் சொந்தம். ‘என்னால் தானே உங்களுக்கு இந்தக் கதி?’ என்பது போல இருந்தது அவள் ஏக்கத்தோடு சந்திரனை நோக்கிய பார்வை.

“ம்! இன்னும் ஏன் நின்று கொண்டிருக்கிறாய்? போ, வெளியே!” கூவினார் ஆசிரியர்.

அவள் ஒரு அடி எடுத்து வைத்தாலே இல்லையோ, “சந்திரன்” என்று இன்னொரு கர்ச்சனைக் குரல் கேட்டது.

திரும்பிப் பார்த்தான். பாடசாலை அதிபர்வந்து கொண்டிருந்தார். அன்று சந்திரன் ஆசையோடு மீனாவுக்கு எழுதிய முதற்கடிதம் அவருடைய கையில் இருந்தது. (வளரும்)

‘மலர்’ கையெழுத்துப் பிரதியை நடாத்தியவர் அன்பர் லோறன்ஸ். சிறந்த பேச்சாளராக விளங்கியவர் மட்டக்களப்பு கூட்டுறவு வங்கியில் கடமையாற்றுகின்றார். அப்பகுதியின் ‘ஸீரகேசரி’ ‘சுதந்திரன்’ சிநிபர் இவர்தான்.

அன்புக்கு அழிவில்லை

“உங்களை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. என் இதயம்தான் வேறொருவருக்குச் சொந்தமாகி விட்டதே! உங்களுக்கு என்மேல் இருக்கும் கொள்ளை அன்பை நான் நன்றாக உணருகின்றேன். அது புனிதமான சகோதர அன்பாக மலரட்டும்”

அத்தான்! ஆம், என் அத்தானுக்குத்தான் நான் இப்படி எழுதிவிட்டேன்.

அவர் என்னை உயிரிலும் மேலாக நேசித்தார், நேசிக்கின்றார். அவருக்குத்தான் இப்படி எழுதவேண்டி ஏற்பட்டு விட்டது.

அவர் இதயம் எனது இந்த வார்த்தைகளைப் படித்ததும் துடித்து ரத்தக் கண்ணீர் வடிக்கும் என்பதை நான் அறிவேன். இப்படிநான், என் அன்பு அத்தானுக்கு எழுதவே வேண்டாம்... ஆனால் அவர்—

அத்தான் என்னை வெறுத்து, எனது கல்லூரியிலேயே படித்துக் கொண்டிருந்த சுந்தரியின் பின்னால் பித்துப் பிடித்தவர் போலச் சென்றபோது, வேதனையினால் மனமொடிந்திருந்த நான் ‘அவரைச்’ சந்தித்தேன்!

எனது அன்பைக் கவர அவர் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் தான் எத்தனை..... எனக்கு எழுதிய கடிதங்கள் தான் எத்தனை!

எனது கடிதங்கள்! அவற்றிற்கு அத்தான் அப்பொழுது பதில்போடவேயில்லை. ஆனால் ‘அவர்’— எனது கடிதங்களுக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

* * *
“அப்படிப் பார்க்காதே.....! என் இதயத்தில் வேல் கொண்டு தாக்காதே ...ஏன் என்று எனக்கே தெரி! யவில்லை! லதா சதா உன்னை நினைந்து நான் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கின்றேன்...”

“அப்படியா? உங்களுக்கு ஏங்குவதைத் தவிர வேறு வேலையேயில்லையா...?”

“இப்பொழுது எனக்கு ஒரே ஒரு வேலை தான் இருக்கிறது. சதா உன்னை நினைந்து கொண்டு கண்ணீர் விடுவது தான் அந்த வேலை...”

* * *
எனக்குத் தெரியும்! என்னைச் சந்தித்த நாள் முதல் ‘அவர்’ மனதில் நிம்மதியேயில்லை!

'அவர்' எனக்காக ஏங்கிக்கொண்டிருந்தார். அதே சமயம் என் அத்தான் என்னை விட்டு விட்டு சுந்தரியின் பின்னால் வேகமாக முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார்.....!

ஒருநாள்! வாசிகசாலை மூலையில் நின்று கொண்டு தனது நண்பனுடன் அவர் பேசிக்கொண்டிருந்தது எனது காதில் விழுந்தது....

"எல்லாம் என்காதிலும் விழுந்தது. கோபி! நீ ஏன் இன்னும் லதாவையே எண்ணி....."

"ஏங்கிக் கொண்டிருக்கின்றேன் என்றுதானே கேட்கிறாய்! உன்னைக் குறை கூறி என்னபயன் சுந்தர்..... அவள் தன் அத்தான் மேல் உயிரையே வைத்திருப்பது எனக்கும் தெரியும், என்றாலும் அவளை தினமும் எப்படியாவது சந்தித்து அவள் வாயினால் இரண்டு திட்டாவது பெறுவதில் தான் நான் இன்பமடைகிறேன்..... துன்பம்! முடிவில்லாத துன்பம் தான் என் துணையாகி விட்டது. அதிலும் இன்பம் காண்கின்றேன்.....லதா கோபித்ததை நீ கண்டிருக்கிறாயா? என்னுடன் பேசும்போது அவள்முகம் மலர்ந்ததை நான் கண்டதேயில்லை. ஆனால் கோபத்துடன் என்னை வெறுத்து அவள் பார்க்கும் பார்வை..... 'படித்துப்பார்' என்று நான் கொடுக்கும் கடிதங்களை அவள் கிழித்துப் போடும் அழகு.....எல்லாவற்றையும் நான் ரசிக்கின்றேன்! என் உடம்பின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் அவள் நிறைந்து விட்டாள். அவளின் ஒவ்வொரு செயலையும் நான் விரும்புகின்றேன்."

"போதும் கோபி! உன்னுடன் பேச வேமுடியாது! நீ சொல்லுவதைக் கேட்டால் எந்தலையே பிளந்துவிடும்போல இருக்கிறது!"

தலையே பிளந்து விடும்போல இருந்தது! விரும்பாத அத்தான்! என்னை விரும்பும் கோபி! என் கிரிப்பையே லட்சியம் செய்யாத அத்தான்! என் கோபத்தை அனுபவிக்கும் கோபி....

இந்த நிலையில் நான் என்ன செய்வது...? அத்தானையே தொடர்ந்துபின்பற்றுவதா? இல்லை, கோபியின் அன்பை ஏற்றுக் கொள்வதா?

"என் அன்பை ஏற்றுக்கொள் என்று நான் உன்னை வற்புறுத்தவில்லை லதா.....மனதுக்கு ஓரளவு அமைதி கிடைக்க சிறிது நேரமாவது அன்புடன் என்னோடு பேசக்கூடாதா? நான் உன் பூரண வெறுப்புக்கு ஆளாவதற்கு என்ன குற்றம் செய்துவிட்டேன்...?"

"கோபி! ஒரு பெண் விரும்பாத போது அவளையே தொடர்ந்துவந்து, வலியப்பேச்சுக் கொடுத்து அவஸ்தைப்படுத்துவது குற்றமாக உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா...?"

"மன்னித்துவிடு லதா! இத்தனை தூரம் உன்னைத் துன்பப்படுத்துகின்றேன் என்று எனக்குத் தெரியவே தெரியாது... இனிமேல் என் நிழல் கூட உன்னைக் கஷ்டப்படுத்தமாட்டாது....."

அதன் பின்னர் கோபி என்பக்கமே வருவதில்லை. உணர்ச்சியற்ற நிலையில் நடமாடிக் கொண்டிருந்தார்.....

அத்தானுடன் இளம் வயது மூதல் நான் பழகியிருக்கின்றேன். எனக்கு அவாமேல் கொள்ளை ஆசை!

அத்தானும் என்மேல் உயிரையே வைத்திருந்தார். ஆனால் அதுதான் இப்பொழுது திசைமாறி விட்டதே!

‘லதா! இந்த உலகத்தில் எதுவுமே சிலையான தல்ல.....’ என்று அவர் அடிக்கடி சொல்லுவார். அதன்படி அவரே நடந்து கொள்ளுவார் என்று நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை!

●
‘எனது இந்த முடிவை நீ எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டாய் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் என் மனம் வீரும்புவதைத்தானே நான் செய்ய முடியும்..... சுந்தரியை நான் அதிகமாக விரும்புகிறேன். அதை நீ அறிந்திருப்பாய்... உன் ஆசைகளை என்னால் கிறைவேற்ற முடியவில்லை..... மன்னித்து விடு!’

‘அத்தான்! இத்தனை தூரம் நீங்கள் என்னைத் துன்பப்படுத்துவீர்கள் என்று நான் கனவிலும் கருதவில்லை..... உண்மைப் பொருளை விட்டுவிட்டு ஒரு பச்சோந்தியின் அழகைக் கண்டு மயங்கிவிட்டீர்கள்.....’

‘லதா! சுந்தரியை உனக்குத் தெரியாது. அவள் எனக்காக எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் அனுபவித்து விட்டாள்... அவளை என் உயிரிலும் மேலாக நேசிக்கின்றேன்!’

‘மன்னித்துவிடுங்கள் அத்தான்! உங்கள் உண்மை நிலை தெரியாது பேசியிட்டேன். சுந்தரியுடனாவது சுகமாக இருந்தால் அதுவே எனக்குப் போதுமானது!’

“உனக்கு அதிகம் தொல்லைகொடுத்துவிட்டேன்! எல்லோர் வாழ்க்கையிலும் எதிர்பாராத சம்பவங்கள் எப்படியோ நடந்துதான் விடுகின்றன...”

*

எதிர்பாராத சம்பவங்கள் எப்படியோ நடந்துதான் விடுகின்றன!

கலாசாலை இலக்கியக் கழகத் தேர்தல் வந்தது. கோபி தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். நான் காரியதரிசியாக நியமிக்கப்பட்டேன்!

அதிவிருந்து எந்தமனிதரை நான் கடைசிவரையில் வெறுத்தேனோ அவருடன் நெருங்கிப் பழகும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. கழகம் வளர்ந்தது; அதே சமயம்...

*

‘நம்மிருவருக்கு மிடையே சில வாரங்களாக ஒருளித்புது உறவு மலர்ந்து வருவதைக் கவனித்தாயா லதா! உண்மையில் இதைத்தான் நான் விரும்புகிறேன்...இப்புது உறவு எனக்கு அமைதியையும் அதேசமயம் புது உற்சாகத்தையும் அளிக்கிறது...’

‘உங்களை நான் கண்டித்தபோதெல்லாம் நீங்கள் என்னை—’

‘கோபிக்கவேயில்லை லதா! ஆனால் ஒன்றைமட்டும் நான் பூரணமாக உணர்ந்திருந்தேன்.....’

‘அது என்னவோ?’

‘உண்மை அன்பு என்றுமே இறப்பதில்லை—’

‘அதை நானும் உணர்ந்திருக்கிறேன். சிரஞ்சீவியான பேரன்புக்கு எந்தவிதமான கல்மனமும் கனிந்து தலைவணங்கத்தான் வேண்டும்.....’

“லதா! உன் அன்பைப் பெற்று விட்டநான் உண்மையில் பாக்கியசாலி தான்!”

“என்னை மறந்து விட்டீர்களே!”

*

என்னை மறந்து விட்டார் என்று தான் நான் எண்ணினேன். இல்லை! அத்தான் மறக்கவேயில்லை!

என்னை உதறிவிட்டு ஓடிய அவர் மனமொடிந்து, என் இதயத்தில் புக விடம் தேடி ஓடி வந்தார். ஆனால் .....நான்! என் இதயம் தான் கோபியின் பேரன்பினால் நிறைந்து விட்டதே.....!

சுந்தரி அத்தனை மோசம் செய்து விட்டாள்! அவரைப் பயித்தியமாக

அடித்துவிட்டு, இன்னொரு துணையைத் தேடி விட்டாள்?

அத்தானின் உடைந்த மனதுக்கு ஆறுதல் அளிக்க என்னால் முடியும். ஆனால், வாழ்க்கையில் பங்குகொள்ள முடியுமா?

வெறும் அன்புக்குத் தலைவணக்கிய அத்தான், வெறும் பகட்டுக்குப் பலியான சுந்தரி, நிறைவுள்ள இதயத்தை நாடத்துடித்த கோபி, நான் எல்லோரும் இன்றைய சரிவான சமூகத்தின் நடிக்காள்தான்!

சமூகம்! எல்லாவற்றையும் மன்னிக்கிறது. இல்லையேல், சுந்தரிபோன்ற பச்சோந்திகளுக்கும் சமூகத்தில் வாழ்வு கிடைக்குமா?

எழுத்தாளர்களுக்கு

ஈழநாட்டிலுள்ள எல்லா எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களையும் வெளியிட விரும்புகின்றோம், ஆனால் ஒரே இதழிலேயே எல்லாவற்றையும் வெளியிட முடியாதல்லவா? தாளின் ஒரு பக்கத்தில் மையினால் தெளிவாகவும் கூடியவரை சுருக்கமாகவும் எழுதவேண்டும். தகுதியானவை நிச்சயம் பிரசுரமாகும். பிரசுரமாகாதவற்றைத் திரும்பப் பெற விரும்புவோர் போதியளவு தபால் முத்திரைகள் வைத்து அனுப்ப வேண்டும். இவற்றைக் கவனியாது அவசரத்தில் எப்படியோவெல்லாம் எழுதியனுப்பி விட்டு, அடிக்கடி அவை பற்றி விசாரித்துக் கடிதம் எழுதுவதால் பிரயோசனமில்லை.

வடமொழி, தென்மொழி இரண்டிலும் பண்டிதர் பட்டம் பெற்ற சர்மா 'மறுமலர்ச்சி' ஆசிரியர் தழுவைச் சேர்ந்தவர். புத்தர் சோழஸ்கந்த கல்லூரி ஆசிரியர். கீழேயுள்ள கட்டுரை சிந்தனைக்கு நல்கி நூந்து,

இலக்கியக் கழகமும் தமிழ் வளர்ச்சியும்

இலங்கை மக்களின் கலை, இலக்கியம், சமயம் என்பவற்றின் வளர்ச்சியை நோக்கமாகக் கொண்டு கலாசாரமந்திரியினால் சிலகாலத்தின் முன் கலைக்கழகங்கள், இலக்கியக் கழகங்கள், சமய ஆலோசனைச் சபைகள் என்பன தனித்தனி நிறுவப் பட்டன. இவற்றுள் கலைக்கழகத் தின் சிங்களப்பிரிவு, சிங்களக் கலைஞர்களுக்கும் சங்கங்களுக்கும் ஆதரவுளித்தும், நாடகங்களை அரங்கேற்றுவரித்தும் நன்கு பணிசெய்வதாகத் தெரிகிறது. தமிழ்ப்பிரிவும் தமிழ் நாடகப் போட்டியொன்றை நிறுவியும், திறந்த வெளியரங்குகள் அமைக்கத் திட்டமிட்டும் இயங்குகிறது.

“சர்மா”

சமய ஆலோசனைச் சபைகளும் தந்த சமய வளர்ச்சிக்கான பலதிறைப் பணிகளில் ஈடுபட்டிருக்கின்றன. இலக்கிய கழகத்தின் தமிழ்ப்பிரிவு மாத்திரம், தான் செய்யப் போவதாக வெளியிட்ட வேலைத் திட்டத்

தில் சொற்பொழிவுத் தொடரொன்றை நடாத்திய அளவோடு அமைந்துவிட்டது அரிய தமிழ் நூல்களை வெளியிடுதல், தமிழ்ப்புலவர்களுக்கு ஆதரவுளித்தல் என்ற பிறபணிகளில் கழகம் ஈடுபடாது ஓய்ந்திருப்பதற்குக் காரணம் கலாசார இலாகாவின் குறுக்கீடோ, தமிழ்ப்பிரிவுத் தலைவர்களின் ஊக்கமின்மையோ, பிறவோ தெரியவில்லை. எதுவாயினும் ஆகுக. இந்நிலைமை இலக்கிய ரசிகர்களுக்குப் பெரிதும் ஏமமற்றமளிப்பதாகும். இவ்வேளையில், பாரதநாட்டு இலக்கியக் கழகத்தின் தமிழ்ப்பிரிவு வெளியிட்டுள்ள புதிய வேலைத் திட்டமானது, இந்நாட்டுத் தமிழன்பர்களின் சோர்வுள்ள உள்ளங்களைக் குதிகொள்ளச் செய்கிறது.

சாகித்திய அகடெமி எனவழங்கும் இந்திய தேசிய இலக்கியக் கழகமானது, இந்திய இலக்கியங்களை வளம்படுத்தவும், இலக்கியத் தரத்தைத் தக்கவாறு உயர்த்தவும் இந்திய மொழிகளில் நடைபெறும்

இலக்கிய முயற்சிகளை இணைத்து வளர்க்கவும், இவை வாசிலாக நாட்டின் பண்பாட்டைப் பேணிவளர்க்கவும், இந்திய அரசினரால் காண்கு ஆண்டுகளின் முன் நிறுவப்பட்ட ஒரு சுதந்திர தாபனமாகும். தலைசிறந்த எழுத்தாளரான இந்தியப் பிரதமரே இதன் தலைவராவார்.

இக்கழகத்தின் வேலைத்திட்டத்திலமைந்துள்ள சிறந்த அம்சங்களில் ஒன்று, பண்டைப் பேரிலக்கியங்களையும் இக்காலத்து உயர்தர நூல்களையும் இந்திய மொழிகள் ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றுக்கும், பிறநாட்டு மொழிகளிலிருந்து இந்திய மொழிகளுக்கும், இவ்வாறே இந்தியமொழிகளிலிருந்து பிறநாட்டு மொழிகளுக்கும் மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவதாகும்.

இம் மொழிபெயர்ப்பு வேலையை விட, சம்ஸ்கிருதம் உட்படப் பதினெந்து இந்திய மொழிகளிலுமுள்ள இலக்கியங்களுக்கு ஒரு நூற்பெயரகராதி, இந்திய எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய ஒரு அறிமுகநூல் (Who is who), ஒவ்வொருமொழியிலும் தனித்தனி இலக்கிய வரலாற்று நூல்கள், பழங்காலத்தனவும் இக்காலத்தனவுமான சிறந்த செய்யுட் கோவைகள், சிறுகதை, மஞ்சரிகள், கட்டுரைத்திரட்டுகள், ஓரங்க நாடகங்கள், பண்டையிலக்கியப் பகுதிகள் என்பவற்றைத் தெரிந்து தொகுத்து வெளியிடுவதும், ஆண்டு தோறும் இலக்கியப் பரிசில்கள் வழங்குவதும்

இலக்கியக் கழகம்மேற்கொண்டுள்ள ஆக்க வேலைகளாகும்.

இலக்கியக் கழகத்தின் தமிழ் வேலைத்திட்டம், டாக்டர். ரா. பி. சேதுப்பிள்ளையினால்தொகுக்கப்பட்ட 'பாரதி பாடல் தொகுப்பு' என்ற நூல் வெளியீட்டோடு தொடங்கியது. இதையடுத்துக் கல்கி எழுதிய 'பார்த். திபன் கனவு', டாக்டர். உ. வே. சுவாமிநாதையர் எழுதிய 'என் சரித்திரம்' என்பவற்றின் சுருக்கப் பதிப்புகள் வெளிவந்தன. கழகத்திற்காக இவற்றை முறையே மீ. ப. சோமசுந்தரமும் கி. வா. ஜகந்நாதனும் சுருக்கிக் கொடுத்தனர். தர்மானந்த கோசாம்பி என்பார் எழுதிய 'பகவான் புத்தர்' என்ற நூலும் கா. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. யினால் மொழி பெயர்க்கப் பட்டுச் சென்ற ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது. இவ்வெளியீடுகள் கழகத்தின் நீண்ட நிகழ்ச்சி நிரலிலுள்ள முன்னணி வேலைகளே. நிகழ்ச்சிநிரல் முழுவதும் நிறைவேறும்போது, தமிழ்மொழி, ஒப்புயர்வற்ற இலக்கிய வளம் பெறும்.

இந்திய மொழிகளில் இலக்கியங்களிலிருந்து தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்படுவவைவற்றுள் கபீர் தாசரின் பாடல்களும்; கவி தாசரின் கவிதைகளும் முக்கியமானவை. கபீரின் பக்திப்பாடல்

களை டி. சேஷாத்நிரியும் தா கூரின் தெரிந்தெடுத்த நூற்றொரு கவிதைகளை வங்க மூலத்திலிருந்து த. நா. குமாரசுவாமியும் மொழிபெயர்க்கின்றார்கள். பின்வரும் நூல்களை மொழிபெயர்க்கவும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுகின்றன.

1. ஆரண்யக (பி. பந்தோபாத்யாயரின் வங்க நாவல்)
2. ஆரோக்ய நிகேதனம் (தாரா சங்கர்பானர்ஜியின் வங்க நாவல்)
3. பன் லக்ஷ்நத் கோன் கேதோ? (எச்.என். ஆப்தேயின் மராத்தி நாவல்)
4. ரந்திதங்கழி (தகழி சிவசங்கரம் பிள்ளையின் மலையாள நாவல்)
5. ருத்ரமாதேவி (நரசிம்மசாஸ்திரியின் தெலுங்கு நாவல்)
6. சந்தலா (கே. வி. ஐயரின் கன்னட நாவல்)

இவற்றைவிட கவிபரசர் தா கூரின் நூற்றாண்டு நினைவாக 1961ஆம் ஆண்டில் அவருடைய கட்டுரைகள் கதைகள் நாடகங்களைத் தமிழில் வெளியிடவும் திட்டமிடப்படுகிறது.

இனி, வெளிநாட்டிலுக்கியங்களில் ஷேக்ஸ்பியருடைய 'மக் பெத்', 'கிங்லீயர்', 'ஒதெல்லோ' என்னும் மூன்று நாடகங்களும் முறையே டாக்டர் கே.ஆர்.எஸ்

ஐயங்கார், பி. துரைக்கண்ணு முதலியார், டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் செட்டியார் என்பவர்களாலும், மில்லனது 'அரியோபஜிட்டிகா' என்னும் நூல் பி. எம், சோமசுந்தரம்பிள்ளையினாலும், 'ஜெஞ்ஜியின் கதை' என்னும் ஜப்பானிய இலக்கியம் கா. அப்பாத்துரைப்பிள்ளையினாலும், இம்ஸன் எழுதிய 'கோஸ்மீஸ்', 'வைல்ட்டக்', 'வைகிங்ஸ் ஒவ்வெல்ஜெலண்ட்' என்னும் மூன்று நாடகங்களும் டாக்டர் எம், ஏ. துரை ரங்க சுவாமியாரும், 'அனலெக்ட்ஸ் ஒவ்வொன் பூசியஸ்' என்பது திரிகூடசுந்தராராலும், பெலப்பொனீசியப்போர் வரலாறு' என்பது என். நடராஜனாலும் மொழி பெயர்க்கப்படுகின்றன.

கழகத்தின் சுயமான ஆக்க நூல்கள் இரண்டு விரைவில் வெளிவர இருக்கின்றன. ஒன்று டாக்டர் சிதம்பரநாதன் செட்டியார் தொகுத்த 'சிறுகதைக்களஞ்சியம்' மற்றையது டாக்டர் சேதுப்பிள்ளை தொகுத்த 'தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம்'

மூன்பு குறிப்பிட்ட இந்திய இலக்கிய நூற்பெயர்கராதியின், தமிழ்ப்பகுதி (1901 - 1953) பேராசிரியர் லெ. ப, கருஇராம

நாதன் செட்டியாரால் தொகுக்கப்பட்டுவிட்டது. (இதில் ஈழ நாட்டுத் தமிழ்தூறல் பெயர்களும் இடம்பெற்றிருப்பதாகத் தெரிகிறது) பேராசிரியர்வர்கள் கழகத்திற்காகமுந்நூறுபக்கங்கொண்ட தமிழிலக்கிய வரலாறு ஒன்றை எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இது முதலில் தமிழில் வெளிவந்தபின் ஏனைய இந்திய மொழிகளிலும் ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்க்கப்படும்.

இலக்கியத் தொகுப்பு வரிசையில் பின்வரும் பேரிலக்கியங்களில் தெரிந்தெடுத்த பகுதிகள் பிரசுரத்திற்கு ஆயத்தம் செய்யப்படுகின்றன.

1. கம்பராமாயணத்தின் சிறந்த பகுதிகள்.
2. பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை. சிலப்பதிகாரம். தேவாரம், திவ்யப் பிரபந்தம், பெரியபுராணம் என்பவற்றின் சிறந்தபகுதிகள். (தொகுப்பவர் இ. வா. ஜகந்நாதன்)
3. வில்லிபாரதம், திருவிளையாடற் புராணம், அரிச்சந்திர புராணம் மனோன்மனியம் என்பவற்றின் சிறந்த பகுதிகள். (தொகுப்பவர் இராமநாதன் செட்டியார்)

இவையும் முதலில் தமிழிலும் பின்பு பிறமொழிகளிலும் வெளியிடப்படும்.

ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு முதலிய மேனாட்டு மொழிகளில் மொழி பெயர்ப்பதற்கென்று பின்வருந் தமிழ்தூல்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 1. சிலப்பதிகாரம். 2. திருக்குறள் 3. கம்பராமாயணம், 4. பாரதிபாடல்கள்.

இக்காலக் கவிஞர்களின் கவிதைகளைப் பிரபலப் படுத்துவதற்காகப் 'பாரதிய கவிதா' என்ற பெயரில் கவிதைத்தொகுதியொன்று ஆண்டுதோறும் வெளியிடப்படுகிறது. இவ்வெளியீட்டில் இந்திய மொழிகளொவ்வொன்றிலுமிருந்து தெரிந்தெடுத்த பப்பத்துக் கவிதைகள் அவ்வம் மொழி எழுத்துக்களிலும் இந்தி எழுத்துக்களிலும் இந்தி மொழிபெயர்ப்போடு வெளியிடப்படுகின்றன:

'Contemporary Indian Literature' என்னும் ஆங்கில நூலும் சிறப்பாகக் குறிக்கப்படவேண்டியது. இதில் பேராசிரியர் மீனாட்சிசுந்தரனார் தமிழிலக்கியம்பற்றி, ஓர் அத்தியாயம் எழுதியிருக்கிறார். Indian Literature என்னும் பெயரில் இலக்கியக் கழகம் சென்ற ஆண்டில் தொடங்கிய ஆண்டுக்கிரு முறைப் பத்திரிகையின் முதலிதழில் மீ. ப. சோமசுந்தரம்சமீப

காலத் தமிழிலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி ஆராய்ந்திருக்கிறார். இரண்டாம் இதழில் பேராசிரியர் சீனிவாசகராகவந்தமிழ் நாடகங்கள் பற்றி எழுதுகிறார்.

பாரதிய இலக்கியக் கழகம் இக்காலத் தமிழிலக்கிய வளத்தையும் ஆராய்ந்து நன்குமதித்திருக்கிறது. டாக்டர் சேதுப்பிள்ளை எழுதிய 'தமிழின்பம்' என்னும் கட்டுரைத் தொகுதிக்கும், கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி எழுதிய 'அலைஓசை' என்னும் நாவலுக்கும் தனித்தனி ரூ. 5,000 கொண்ட தேசிய சன்மானங்கள் வழங்கப்பட்டமை தமிழ்மூலகம் நன்கறிந்ததே. மேலும் தெரிந்தெடுத்த பாரதிபாடல்களையும், சிறந்த தமிழ்ச் சிறுகதைகள் சிலவற்றையும், 'என்சரித்திரம்' 'பார்த்திபன் கனவு' என்பவற்றின் சுருக்கங்களையும் மிக விரைவில் ஏனை இந்திய மொழிகளில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடக் கழகம் தீர்மானித்திருக்கிறது.

பாரதநாட்டின் ஞானசாகரமான வடமொழியில் காளிதாசமகாகவி புனைந்த காவிய நாடகங்களைச் சிறந்த ஆராய்ச்சிப்பதிப்பாக வெளியிடத் தொடங்கிய இலக்கியக்கழகம், டாக்டர்

எஸ். கே. டே. என்னும் பேராசிரியரின் ஆராய்ச்சியோடு 'மேகதூத'த்தை முதலாவதாக வெளியிட்டிருப்பதும், டாக்டர் ராகவன், டாக்டர் அகர்வால் என்பவர்களின் தலைமையில் 'இலக்கியச் செய்யுட்கோவை' ஒன்றையும், டாக்டர் டே, டாக்டர் அஸ்ரா என்பவர்கள் மூலமாக 'இதிகாச புராணத்திரட்டு' ஒன்றையும் தொகுத்திருப்பதும், இங்கு குறிப்பிடத் தக்கன.

அண்மையில் பதினான்கு பெரிய மொழிகள் வழங்கும் பாரதநாட்டில் இவ்வாறெல்லாம் நடந்து கொண்டிருக்க, இரண்டு மொழிகளே வழங்கும் இந்நாட்டில் இங்குள்ள இலக்கியக்கழகம் என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றதென்றே தெரியவில்லை. சிலமாதங்களின் முன் இலங்கைக் கலாசார மந்திரி காரியாலயம் சிறந்த இலக்கியங்களுக்கு ரூ. 10,000 பரிசு வழங்கப்போகிறதென்று ஒரு செய்தி வெளிவந்தது. நாடகம், நாவல், கவிதை, பழங்கால நூலாராய்ச்சி ஆகிய நான்கு துறைகளில் முதற்பரிசு 1,500 ரூபாவும், இரண்டாம் பரிசு 1,000 ரூபாவும் மொத்தம் எட்டுப்பரிசுகள் ஆண்டுதோறும் வழங்கப்படு

மாம். இப்பரிசுகள் எப்போது 'தூங்கினவன் கன்று கடாக்
தொடங்கி வழங்கப்படுமென் கன்று' ஆகையால், எங்கள்
பதம், தமிழ்நூல்களுக்கும் பரிசு இலக்கியக் கழகத்தின் தமிழ்ப்
கிடைக்குமா அல்லது இங்குந் பருசி, இத்தருணத்தில் விழித்
தனிச் சிங்களந்தானு என்பதும் தெழுந்து தமிழரிமைக்குப் போ
தெரியவில்லை. ராடுதல் இன்றியமையாதது.

அறிவு

அறிவு என்பதே நிறைவுக்குமுற்பட்டது, எவருக்கும்
மனமறைப்பைப் பரிசுக்குவது; ஆடவருக்கெனச் சிறந்தநாற்குணங்
களுள் முதன்மை வாய்ந்தது, நினைக்க நினைக்க விரிந்து
இடம்பெறுவது; செய்வன இவை தவிர்வன, இவை எனப்
பிரித்து உணர்த்தவல்லது; தகவிலரைத் தக்கோராக்கு
வது; கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறைவின்றிப் பெருகுவது;
உணர்ச்சிவசப்பட்டு மிகுதிபுரியத்தலைப்படும். உள்ளப்பாங்
கினரைத் தெருட்டி நிறுத்தும் நீர்மையது; மேலும் மேலும்
விரிவடைய மன அமைதியைத் தருவது,

இக்கருத்துக்கள் முழுவதையும் உள்ளடக்கியே,

“பெறுமயற்றுள யாமறிவதில்லை அறிவறிந்த
மக்கட் பேறல்ல பிற”

என்றார் வள்ளுவப் பெருந்தகையார்.

அனுப்பியவர்:— யாழ்ப்பாணம் க. வை. ஆ. சர்மா.

அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் அறிவிலார்
என்னுடையரேனும் இலர்.

—வள்ளுவர்

அனுப்பியவர்:— ப. கா. சர்மா உடுவில்

அடுத்த இதழிற்குரிய பொருள்: “அருள்”.

5-10-58க் கிடையில் அனுப்புக.

வளருந்தமிழ்

வாளவெளியிலே! ஆசிரியர் தேவன்-யாழ்ப்பாணம். விற்பனை உரிமை எஸ், எஸ். சண்முகநாதன் அன்ட்சன்ஸ், யாழ்ப்பாணம், விலை ரூபா ஒன்று

ரஷ்யர்களும் அமெரிக்கர்களும் வானத்திலே செய்மதிகளைப் பவனி வரச் செய்யும் போது, அவற்றின் விபரங்களையும் நுட்பங்களையும் அறியும் வாய்ப்பில்லாது தவிக்கின்றனர் நம்நாட்டு மாணவர்கள். அவர்களது தவிப்பைப் போக்கும் வகையில் வெளிவந்துள்ளது இந்நூல். புலியீர்ப்பு பூச்சியமான இடம் உண்டா? பூமியிலிருந்து அந்த இடத்தை எப்படி அடைவது? அங்கிருந்து எத்தனை நாளில் சந்திரனை அடையலாம்? சந்திரனிலிருந்து திரும்பி வருவது சாத்தியமா? வேறு எந்தெந்தக் கிரகங்களுக்குச் செல்லலாம்? அங்கெல்லாம் மனிதர்கள் வாழ்வது உண்மையா? என்பன போன்ற கேள்விகளுக்கு நல்ல விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்கில தமிழ்ச் சொல் பட்டியலொன்று இணைக்கப்பட்டிருந்தால், வானவெளிப் பிரயாணத்தைப் பற்றிய சற்று 'கடுமை'யான நூல்களைப் படிப்பதற்கு உதவிபுரியும். ஆடுத்த பதிர்ப்பில் சில விளக்கப் படங்களும் சேர்க்கப்படவேண்டும்.

அழகான முகப்பு. நாவலாசிரியரின் நூலாதலால் விஞ்ஞான உண்மைகள் அலுப்புத் தட்டாத முறையில் சுவாஸ்யமாக எழுதப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு மாணவனும் வாங்கிப் படிக்கவேண்டிய புத்தகம் இது.

மத்தியதீபம்: ஆசிரியர் கா. நடராசா

அலைபாயும் மாணவரின் மனத்தை ஆக்க வழிகளில் ஈடுபடச் செய்யும் 'மத்திய தீபம்' யாழ், மத்திய கல்லூரி கனிஷ்ட மாணவர் இலக்கியக் கழகத்தின் திங்கள் வெளியீடாகும். இரண்டாவது சுடரில் வெளியான 'மிருகங்களும் வாழ்க்கை முறைகளும்' 'கடற்கரையிலே' 'Space Travel' ஆகிய கட்டுரைகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. 'தேன்'யின் தொகுப்பு சுவை மிகுந்தது. 'மாணவர் குரல்'— அவசியமற்றது. பள்ளிப்படிப்பையும் கவனித்துக் கொண்டு, இவ்வளவு சிறப்பாகப் பத்திரிகையும் வெளியிடும் மாணவர்களைப் பாராட்டுகின்றோம். திக்கெட்டும் பரவட்டும் தீபத்தின் சுடர்.

சிறுவர்சுடர்: ஆசிரியர் சு. நாகேந்திரன்,

முகவரி 49 புதுச்செட்டித் தெரு, கொழும்பு. விலை 15 சதம்

அழகான முகப்புடன் வெளியான சிறுவர் சுடரின் ஆரவறு இதுழகிடைக்கப்பெற்றோம். 'கண்ணன்'—'ஆர்வீ'யின் கட்டுரையொன்றும், என்.டி. சிவநாயகத்தின் கட்டுரையில் ஒரு பகுதியும் இடம் பெற்றுள்ளன. கேட்டால் சொல்லுவேன் பகுதி பயனுள்ளது. சிந்தனைப் போட்டியும் வெளியாகியுள்ளது. கட்டுரைகளை மறுபிரசுரம் செய்யும்போது முன்பு அவை வெளியான பத்திரிகைகளின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட வேண்டும். சுடர் என்றென்றும் ஒளிவிட்டும்

—சரா.

(இப்பகுதியில் நமது எண்ணக்கருத்தை விரும்பும் நேயர்கள் தங்கள் நூலில் இரண்டு பிரதிகள் அனுப்பவேண்டும்)

யாழ்ப்பாணம் முற்போக்த ௭ முத்தரளர் சங்கச் செயலாளர் டொமினிக் ஜீவர. இவருடைய கதைகள் கட்டுரைகள் ஏழை மக்களின் ஆவேசக் துமுறலின் ௭ திரோலிகள். “அவர்களும் இவர்களும்” — மறக்க முடியாத கதை.

இந்நாட்டு மன்னர்

பஸ் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

நான் டிக்கட்டைக் கிழித்துக் கொடுத்தேன். “ம்... சரி. சில்லறையை எடுங்க” என்று கையை நீட்டினேன்.

“என்னப்பா அவசரம்? நானென்ன காசு குடுக்காமல் ஓடியா போய் விடுவேன்?” என்று கிடு கிடுத்தார் மாஜி விதானையார் ஒருவர்.

பிரயாணிகளே விசித்திரமான மனம் படைத்தவர்கள். பஸ் புறப்படுவதற்கு முன் ஐந்து நிமிஷம் முந்தி அவர்கள் வந்து விட்டால்

“என் இன்னும் இந்த

பஸ் வெளிக்கிடவில்லை. முந்திப் போனால் என்ன குடி முழுக்கிப்போய்விடும்” என்பார்கள். அதே அவர்கள் ஐந்து நிமிஷம் பிந்தி வந்துவிட்டால் “ஏன் இவ்வளவு அவசரம்? ஒரு ஐந்து நிமிஷம் பிந்திப்போனால் என்னதான் நடடமோ தெரியவில்லை. கவுண்டேந்து எடுத்தாப் பிறகு இந்த பஸ்ஸுகளே இப்படித்தான்” என்பார்கள்.

இப்படியான அபிப்பிராயத்தைக் கேட்கும் பொழுது எனக்கு மனிதனின் சில விசித்திரமான சந்தர்ப்பவாதக்குணம் தான் ஞாபகம் வருகிறது.

பாதையில் நடந்து செல்லும் பாதசாரிகள் மோட்டார் ஓட்டிகளைத் திட்டுவதும், மோட்டார் ஓட்டிகள் பாதசாரிகளைப் பார்த்து, ‘என்னப்பா வீட்டிலே சொல்லிப் போட்டா வந்தலீர்?’ என்று திட்டுவதும் சர்வ சாதாரண சம்பவங்கள். நீங்களும் இதை அடக்கடி கேட்டிருப்பீர்கள். ஆனால் ஒரே ஆளே நடந்து செல்லும் போது மோட்டார் ஓட்டிகளையும் மோட்டார் ஓட்டும் போது பாதசாரிகளையும் திட்டுகிறோம். இதுதான் வியப்பான செய்தி. இந்த மனோபாவம்தான் பஸ்பிரயாணிகள் பல பேர்களிடம் நான் அனுபவத்தில் கண்டது.

பஸ் வண்டிகளே ஒரு வேடிக்கையான சின்னஞ் சிறிய உலகம். அங்கே அரசியல் இருந்து அடுப்பங்கரை விஷயம்வரை, மொழிப் பிரச்சினையிலிருந்து இலக்கிய கர்த்தாக்களின் இறந்த திணச் சம்பவங்கள்வரை ஒரே அலசு அலசப்படும், அங்கே பாராளுமன்றத்தைப் போல ஆளும் கட்சி எதர்க்கட்சி, வாதம் எதிர்வாதம் எல்லாமே உண்டு. ஆனால் வாக்கெடுப்புத்தான் நடைபெறுவதில்லை. வாக்கெடுப்பு

நடப்பதற்குள் அவரவர்களின் ஊர் வந்து விடுமே! அதனால் விருப்பம் இல்லை என்பதல்ல அதற்கு அர்த்தம். வாக்கெடுக்கச் சந்தர்ப்பம் இல்லை என்பது தான் அது.

ரெயில் சினேகிதம் என்பார்களே அதைப்போல பஸ் சினேகிதமும் நிறைய உண்டு. பஸ் நண்பர்கள் ஏதோ நீண்ட நாளை சினேகிதர்களைப் போல ஏதோ ஏதோ எல்லாம் பேசிக் கொள்ளுவார்கள். 'உங்களை நான் அடுத்த சனிக்கிழமை கட்டாயம் சந்திக்கிறேன்' என்று கையடித்துச் சத்தியம் பண்ணிவிட்டு ஊர் வந்தவுடன் அவசரம் அவசரமாக இறங்கிப் போய்விடுவார்கள். அடுத்த தடவை தம்செயலாக இருவரும் சந்தித்தால் சரி. இல்லாவிட்டால் சத்தியம் கையடித்துக் கொடுத்தவுடன் 'கோவிந்தா' வாகிவிடும். அவ்வளவுதான்!

பஸ் வண்டி ஒரு சர்வகலாசாலை. இந்தச் சர்வகலாசாலையில் கடந்த ஆறு ஆண்டுகளாகக் கலை பயிலும் மாணவன் நான். அதாவது பஸ்கண்டக்டர் தான் நான். அசல் சர்வகலாசாலையில் கல்வி பயிலும் மாணவர்கள் கூட எங்களைப் போன்றவர்களின் அநுபவங்களைச் சிறிதகூடப் பெற்றிருக்கமாட்டார்கள். ஏனென்றால் நாங்கள் படிப்பை முன்வைத்துப் பரீட்சையை எழுதுவதில்லை. பரீட்சையை முன்வைத்துத்தான் படிப்பில் தேர்ச்சி பெறுகிறோம். இதனால் எங்கள் அநுபவங்களும் அபிப்பிராயங்களும் ரொம்ப விசித்திரமாகத்தான் இருக்கும்.

* *

பஸ் சக்கரம் ரோட்டிலுள்ள குழியில் விழுந்து எழும்பியது. பஸ் வன்

டியே ஒரு குலுக்குக் குலுக்கி விட்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நின்று கொண்டிருந்த நான் ஒரு கணம் நிலை குலைந்து விட்டேன். இருந்தும் சமாளித்துக் கொண்டேன்.

இரண்டு பேர்கள் மொழிப் பிரச்சினையைப் பற்றிக் காரசாரமாகத் தர்க்கித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் இருவரும் காற்சட்டை போட்டவர்கள், 'டை'யும் கட்டி இருந்தார்கள். அடிக் கடி ஆங்கிலத்திலும் தங்கள் கருத்தை ஆணைத்தரமாகச் சொன்னார்கள். "மொழிப் பிரச்சினைக்கு மாற்று மருந்து ஐக்கிய நாடுகள் சபைதான், தமிழன் உலகப்பொதுச் சபைக்குப் போயாவது தன்னுடைய காரியத்தில் வெற்றி பெற்றே தீருவான்," என்று உறுதி நிறைந்த குரலில் கூறினார் ஒருவர்-

"ஐக்கிய நாடுகள் சபை ஒருபக்கம் இருக்கட்டும்- அது தன்னுடைய காரியங்களுையே சரியாகச் செய்யமுடியவில்லை, இதற்கா முன் வரப்போகிறதா? ஒரேயொரு புத்திசாலித்தனமான காரியம் இதுதான்- மகாராணிக்குக் கையெழுத்து வாங்கி அனுப்புவோம். நிச்சயம் அவ இதில் தலையிட்டு எங்களுக்கு நியாயம் கிடைக்கும்படி செய்வா. நான் சொல்லுகிறேன் நாங்கள் தமிழர்கள் யாருக்குமே அடிமைகள் அல்ல, தமிழரெல்லாம் ஒரே குடும்பம்" என்றார் வேறொருவர்.

வாதம் குடேறியது. பிரயாணிகள் சிலர் பக்கமேளம் வாசித்தார்கள். பஸ்ஸில் ஒரே கலகலப்பு. பஸ் ஒரு தடவை நின்று விட்டு, மறுபடியும் ஓடத்தொடங்கியது. பனை நாள் மட்டைகளைக் கட்டாகக் கட்டிக்கொண்டு நாற்பது வயதுள்ள ஒருவன் ஏறினான். என்

க்கு அவனை நன்றாகத் தெரியும். கள்ளுச் சீயம் தொழிலாளி அவன். ஏறிய அவன் நார்ப்பட்டைக் கட்டைக் காலடியில் வைத்துக்கொண்டு நின்று கொண்டிருந்தான். மூன்று பேர்கள் உட்காரக்கூடிய இடத்தில் இரண்டு பேராக உட்கார்ந்து கொண்டு உள்நாட்டுப் பிரச்சினையைச் சர்வதேசக் கண்ணோட்டத்துடன் அலசிக் கொண்டிருந்த அந்தக் காற்சட்டை போட்ட கறுப்புத்துரைமார்களின் அருகில்தான் அவன் நின்று கொண்டிருந்தான். அவர்கள் அவனைக் கண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஏனென்றால் அவன் தாழ்த்தப்பட்டவன்!

நான் பஸ்ஸை ஒரு கண்ணோட்டம் விட்டேன். பெண்கள் பகுதி நிறைந்திருந்தது. இரண்டு கல்லூரி மாணவிகள், சர்வம் 'மேக்-கப்' அழகிகளாகக் காட்சி தந்தனர். மற்றும் சாதாரண நடுத்தரப் பெண்களும் இருந்தனர். ஆண்கள் பகுதியிலும் தமிழ் ஆசிரியர்கள்—ஆங்கில மாஸ்டர்மாள், தொழிலாளிகள். கிழவர்கள் இப்படிப் பல பகுதி யாளரும் நிறைந்திருந்தனர். கின்று கொண்டிருந்த அவன், அந்தத் தொழிலாளி இருக்கக்கூடியபகுதி கால்சட்டைத் துரைமார்களிடையே இருந்த ஒரு சிறு இடம்தான்! அவர்கள் தான் அவனைக் கவனித்தும் கவனியாதவர்களைப் போல தமிழர்களின் உரிமைப் பிரச்சினையில் தங்கள்வாய்ப்போராட்டத்தைச் செலவிடுகிறார்களே!

நான் மனத்திற்குள் சிரித்துக்கொண்டேன்.

ஒரு தனி மனிதனுடைய மனித உணர்ச்சிகளையும் மனித உரிமைகளை

யும் மதிக்கத் தெரியாத—மதிக்க விரும்பாத கர்வமும் சாதி அகம்பாவமும் கொண்ட தீவிர புத்திசாலிகள்—சமூகத்துக்கு விரோதமாகவும் மக்களுக்கு விரோதமாகவும் மாறுதலுக்கு விரோதமாகவும் வாழ்ந்து கொண்டு வாழப் பழகிக்கொண்டு பஸ் சினேகிதத்தில் கொக்கரிக்கிறார்கள்.

எனக்குச் சிரிப்புச் சிரிப்பாக வந்தது.

இவர்கள்தான் தமிழ்மக்களின் அடிப்படை மனித உரிமைகளுக்காக முழக்கமிடப் போகிறார்களாம்; போராடப் போகிறார்களாம்; தியாகம் செய்யப் போகிறார்களாம்.

இது உங்களுக்கு வேடிக்கையாக இல்லையா?

பெரும்பான்மையோர் சிறுபான்மையோருக்குச் செய்யும் அக்கிரமத்தை எடுத்துச் சொல்ல ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்கே போகப் போகிறார்களாம். போகட்டும் நன்றாகப் போகட்டும்; ஆனால் பக்கத்துத் தெருவிலும் அடுத்த வளவிலும் வளர்ந்து வாழ்ந்துவரும் ஒரு பகுதித் தமிழர்களை மனிதர்களாக—மக்களாக—உயிருள்ள உணர்ச்சியுள்ள மனிதர்களாக மதிக்கத் தெரிந்த பின்பு—தங்கள் மனக்கதவைத் திறந்த பின்பு அவர்கள் ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்கென்ன சந்திரமண்டலத்துக்கே போய்விட்டு வரட்டுமே; யார்வேண்டாமென்கிறார்கள்?

* ● *

பஸ் சந்தியில் நின்றது, ஒருவரும் இறங்கவில்லை. மூன்று மாணவர்கள் ஏறினார்கள். அவர்களில் இரண்டு பேர் சர்வகலாசாலை மாணவர்களைப் போல் தோன்றினார்கள். அதற்குரிய

‘வாடை’ அவர்களிடம் அடித்தது. உடைகூட அப்படித்தான். ஒருவருக்கு இடம் இல்லை என்று அலட்சியமாக மறுத்த அந்தக் காற்சட்டை இடைவெளி இப்பொழுது இரண்டு சர்வகலாசாலை மாணவர்களுக்கு இடம் விட்டுக் கொடுத்தது.

அந்தக் கள்ளுத்தொழிலாளி நின்று கொண்டிருந்தான். பஸ் ஓடத்தொடங்கியது. பாட்டும் ஆரம்பித்தது. வந்த மாணவர்கள் ‘சங்கீதம்’ பாடத்தொடங்கினர். அத்துடன் கைத்தாளம் வேறு சேர்ந்து கொண்டது. பாடியது நமது தமிழ்ப்பாடல் என்றால் சிறிது பொறுமை காட்டலாம். இது மேல்நாட்டுச் சங்கீதம். படித்தவர்கள் அல்லவா? ஷாலிவுட் கீதம் இசைத்தனர். ரொக்-அன்-ரோல் பாட்டுப் பாடினர். தனி மாணவன் பஸ்ஸிற்குள் குதிக்கத் தொடங்கினான். நான் டிரைவரைப் பார்த்தேன், டிரைவர் கண்ணாடிகுள்ளால் என்னைக் கவனித்தார்.

பஸ் ஸீதூளிப்பட்டது.

பாட்டு முன்னேறியது; பெண்கள் குறிப்பாக இருயுவதிகளும் அவதிப்பட்டனர். நாட்டிய நியுணர் சட்டைக் காலரைத் தூக்கி விட்ட வண்ணம்பக்கப் பார்வையால் யுவதிகளைப்பார்த்தான். சீட்டியடித்தான்:

வீதியில் போவோர் வருவோர் எல்லாம் செரு ஓரங்களில் நின்று இந்தத் திருக்கூத்தைப் பார்த்தனர்.

அரியாடத்தை எதிர்க்கும் ஐக்கிய நாடுகள் சபை வீரர்கள் வாயடைத்துப் போய் இருந்தனர். மூச்சுக்கூட விடவில்லை. வாய் செத்து இருந்தனர்.

“தம்பி, இது பெண் புரகுகள் இருக்கிற இடம் தயவுசெய்து சத்தம் போடாமல் வாருங்கள்” என்று நான் சொன்னேன். கோபம் என்னை நிலைகுலையச் செய்தாலும் கடமையை உத்தேசித்து, பணிவாகக் கேட்டேன்-

“என்ன சொல்லுகிறாய்? இந்த நாட்டில் பாடுவதுக்குக் கூட எங்களுக்குச் சுதந்திரம் இல்லையா? நீ கூடச் சிங்களவனுடைய பந்தம், அதுதானே அவன் எங்களை ஏமாத்துகிறான்- நசுக்குகிறான்; எங்களிடத்திலே ஒற்றுமை இல்லை; ஒற்றுமை தமிழனிடத்திலே இல்லை!”

சொன்னவன் சுதந்திரத்துடன் பாடினான். யுவதிகள் என்னைப் பார்த்தனர். பெண்கள் டிரைவரைப் பார்த்தனர். வேட்டை நாய்களின் மத்தியில் அகப்பட்ட புள்ளிமான் குட்டியின் பார்வையைப் போல் இருந்தது அந்த யுவதிகளின் பார்வை

‘ஹோல்டோன்!’ உரக்கக் கத்தினேன் பஸ் நிறந்து.

“இறங்குங்கள் வெளியே! பொறுமை ஓரளவுக்குத்தான் உண்டு. உங்க முண்டு பேருடைய சுதந்திரத்தைப் பேசி மிச்சம் எல்லோரையும் கஷ்டப்படுத்தி நிற்க. அதுக்கு உங்களுக்குச் சுதந்திரம் கிடையாது! உம்...! இறங்குங்கள்!”

சுதந்திரத்தைப்பற்றி வாய் கிழியப் பேசியவர்களின் வாய், சுதந்திரத்தை இழந்து தவித்தது.

“உம்!... நீங்க முண்டு பேரும் கெதி

யாய் இறங்குங்கள்,' டிரைவரின் குரல்
என்குரலை எதிரொலித்தது.

நிலைமையின் அபாயத்தை நன்குணர்ந்த அவர்கள் மூவரும் ஒவ்வொருவராக பஸ்ஸை விட்டு இறங்கினர். அவர்கள் முகத்தில் அசடு வழிந்தது. பெண்கள் கண்களால் சிரித்துக் கொண்டனர். ஆழ்ந்த பெருமூச்சு விட்டனர்.

பஸ் புறப்பட்டது. நான் சொன்

னேன் "பாடுவதுக்கு உங்களுக்குச் சுதந்திரம் உண்டென்றால் நடப்பதற்கும் இந்த இந்த நாட்டில் சுதந்திரம் உண்டு. ஆனபடியால் நடக்கும் சுதந்திரத்துடன் நடந்து வாருங்கள்!":

அவ்வளவு நேரமும் நின்று கொண்டிருந்த அந்தக் கள்ளுத் தொழிலாளியை ஐ. நா. சபை வீரர்கள் மத்தியில் நான் இருத்தினேன். பஸ் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“ராதா”

மின்சார மருந்து

தலையிடி, தடிமன், நோவு,

குத்து, பிடிப்பு

இன்னும் அநேக நோய்களுக்குக்

கை கண்டது.

எஸ். சுப்பிரமணியம் அன் கோ

மருந்துச் சரக்கு வியாபாரம்

53, K. K. S. ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

மாணவர் ஆற்றல்போட்டி எண் 3

கல்லூரிகள் பாடசாலைகளில் படிக்கும் மாணவ மாணவிகள் அனைவரும் இதில் பங்குபற்றலாம். விடைகளை வெள்ளைத் தாளில், மையினால் எழுதிக் கீழேயுள்ள முகவரியை வெட்டி ஒட்டி ஒக்டோபர் 5 ந்திகதிக்குமுன் அனுப்பவேண்டும்; பரிசுக்குப் பலர் தகுதியாயிருந்தால், திருவுளச்சீட்டுமூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் மூவர்க்குப் பரிசுகள் வழங்கப்படும்.

1. இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து கெடுக உலகியற்றியான்—என்பதனை அடியொற்றிப் பாடிய கவிஞன் யார்? அந்த அடியைத் தருக.
2. இலங்கை வானொலி தமிழ் நிகழ்ச்சி அதிகாரி யார்?
3. அகில இலங்கைத் தமிழாசிரியர்சங்கத்தின்தலைவர்யார்?
4. இலங்கைக்கு முதன் முதல் வந்த ஆங்கிலேயனின் பெயரென்ன?
5. 'ஷைலொக்' 'சூனி' முதலிய வேடங்களில் தோன்றி, தலைசிறந்த இந்திய நடிகர்களின் பாராட்டுதல்களையும் பெற்ற இலங்கையர் யார்?
6. பாம்பு ஓடுவதேன்? பாண்கிணறு இடிவதேன்?
7. மடகாஸ்கார் தீவு புராதனமான எக்கண்டத்தின் பகுதியெனக் கருதப்படுகின்றது?
8. "தமிழுக்கு நிலவென்று பேர்—இன்பத் தமிழ் எங்கள் சமூகத்தின் விளைவுக்கு நேர்" --- இதை இயற்றியவர் யார்?
9. எக்ஸ் கதிர்களைக் கண்டுபிடித்தவர் யார்.
10. உலகத்திலே 'டெஸ்ட் கிரிக்கட்' போட்டியில் அதிகப் படியான ஓட்டங்கள் எடுத்தவர் யார்?

..... இங்கே வெட்டுக .....

ஜோதி வாத்தியார்

மே / பா கலைச்செல்வி

கந்தரோடை

சுன்னாகம்

அறிவரங்கம்

மாணவர் ஆற்றல் போட்டி எண். 2.

விடைகள்

1. பரிமேலழகரின் உரை
2. வே. சிவக்கொழுந்து (யாழ்ப்பாணன்)
3. மட்டக்களப்பிலுள்ள காரைதீவு
4. கைபர் கணவாய்
5. சேர். அலெக்ஸாண்டர் பிளெயிங்
6. எஸ். பாலசந்தர்
7. பெண்களுக்கும் பிரபுக்கள் சபையில் அங்கத்துவம் வழங்கப்பட்டது.
8. 49 மாகாணங்கள்
9. தருக்கி
10. அஷ்லி கூப்பர்

முதலாம் பரிசு

செல்வன். மு. நடேசன்

7-ம் வகுப்பு, இந்துக்கல்லூரி

மானிப்பாய்.

இரண்டாம் பரிசு

செல்வன். பொ. நடனசிகாமணி,

'பிருந்தாவனம்'

குப்பிழான்

சுன்னாகம்.

மூன்றாம் பரிசு

செல்வன். மு. ஞானசுந்தரம்,

மல்லி ஓடை

வல்வெட்டி

வல்வெட்டித்துறை.

இப்போட்டியில் வெற்றி பெறும் மாணவ மாணவிகளுக்குரிய பரிசுப் புத்தகங்களைத் தாம் வழங்க விரும்புவதாகச் சில அன்பர்கள் எழுதியுள்ளனர். இந்த விருப்பத்திற்கிணங்க நடந்து கொள்வதென 'கலைச்செல்வி' நிர்வாகக் குழு தீர்மானித்திருக்கின்றது. ஆகவே பரிசு வழங்க விரும்புவார்கள் மாணவர்களுக்குப் பயனளிக்கக்கூடிய நூல்களை விடைகள் வெளிவந்த பத்துத் தினங்களுக்குள் எமக்கு அனுப்பி வைக்கவேண்டும்.

“ஜோதி வாத்தியார்”

‘சிற்பி’ யின் “ஏன் படைத்தாய்” ‘கொழும்புசிவ’த்தின் “ஏமாற் றுக்காரி”யை உநவாக்கியது. இவற்றைத் தொடர்ந்து வருகின்றது “ஓடி வா உயிர் காக்க.” அன்பர் சோமசுந்தரன் ஏழுத்துலகிற்கு முற்றிலும் புதியவர். “கலைச்செல்வி”யில் வெளியாதும் புதுமைமிக்க இத்தொடரைப் பாராட்டி ஏழுதியோர்க்கு எழுது நன்றி உரியது.

(ஆ-ர்)

ஓடி வா உயிர் காக்க!

பிரியமுள்ள நண்ப!

எதிர்பாராத இடத்திலிருந்து எதிர்பாராத முறையில் வருகின்றது இந்தக் கடிதம். நானுண்டு என் வேலையுண்டு என்று எங்கோ ஒரு மூலையிலே அமைதியாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்த என்னை அநாவசியமாக, அநியாயமாகச் சந்திக்கிழுத்து விட்டிருக்கின்றாய். இனிமேலும் ஒதுங்கி யிருப்ப தாற் பலனில்லை. உன் வாழ்க்கை யில் குறுக்கிடத் தான் போகின்றேன். உனது குற்றங்களைக் குத்திக்காட்டப் போகின்றேன். குற்றயிரும் சூலையிருமாகக் கிடக்கின்ற ஒரு குமர்ப்பெண்ணின் குற்ற மற்ற தன்மையை கிருபிக்கப் போகின்றேன்.

இப்போதாவது புரிந்ததா நான் யாரென்று? நான்தான்

உன் பள்ளி நண்பன் சோமு மஞ்சளாவிற்காக எங்கித் தவங் கிடக்கின்றனென்று உன் கற் பணையைச் சிறிது தாராளமாக அணிழ்த்தவிட்டாயே அந்தடாக் டர் சேமுதான் நான்.

“நீ இதைப்படிக்கும்பொழுது நான் இலங்கையிலே.

இருக்க மாட் டேன். எங்காவது ஆயிரம் ஆயிரம் மைல்களுக்கு

அப்பால் — உன்னை காண முடியாத, தேடமுடியாத இடத் தில் இருப்பேன்”, என்று துணிந்து எழுதியிருந்தாய். நில வுக்கொளித்துப் பரதேசம்போ கும் முட்டாள் வாக்கத்தைச் சேர்ந்தவனே, பிறந்த ஊரை விட்டோடி வேற்று நாட்டிற் சரண்புகுந்து மறைந்து வாழ்ந்

தால் உன் குற்றத்தைப் பிறர் அறியாது மறைக்கலாம் என்று நினைக்கின்றாயா? மனத்துக்கண் மாசுள்ள ஆசாடபூதியே 'வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள், ஐந்தும் அகத்தே நகும்" என்ற விள்ளுவப் பெருந்தகையாரின் பொய்யா மொழியை நினைந்துபார். உன் குற்றத்தை மூடிமறைத்துப் பிறருக்கு வெளிப்படுத்தாமற் பார்க்கலாம். ஆனால் உன்குற்றமுள்ள நெஞ்சு உனக்குள் இருந்து குறுகுறுக்குமே. அகன்ற மார்பு, திரண்ட தோள்கள் உயர்ந்த தோற்றம், சிவந்த மேனி, ஏறையப் பழிக்கும் பிடுநடை இவையனைத்தையும் உனதுடமையாக்கி எழுத்தாளன் என்ற உயர்ந்தரகப் போர்வையிலுள்ளும் புகுந்தாயே இப்பொழுதாவது சிந்தித்துப்பார் "வானுயர் தோற்றம் எவன் செய்யும் தன்னெஞ்சம் தானறி குற்றப்படிள்" என்ற உன்னத குறளிற்புதைந்து கிடக்கும் உயரிய உண்மையை.

பண்புள்ள ஒரு பத்தினித் தெய்வத்தைப் பகிரங்கமாக நிந்தித்தாயே! இப்பாவத்தைத் தொலைப்பதற்குக் கங்கைமூழ்கி காசிராதரைத் தொழுதாலும் கழுவாய் கிடையாதே உனக்கு, பொய்க்கரியாளர்

புறங்கூற்றாளர், பிறர்மனைநயப்போர், அறத்தை நிந்திப்போர் இன்றோன்ன பழிபாவங்கள் செய்பவர்களைப் புடைத்தண்டு தாமே காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் சந்திகளில் இருக்கும் சதுக்கத்துப்பூதம். அதுபோன்ற ஒரு தேவதை இன்றில்லையே என்றுதான் நான் ஏங்குகின்றேன். மாசில்லா மாணிக்கம், ஒழுக்கத்தின் உறையிடம், அறத்தின் நிலைக்களம், கற்பின் பிறப்பிடம், கடமை கருவூலம்.... ஆம் அவள்தான் மங்கைநல்லாள்மஞ்சளா. மணமாகாத நீவிர் இருவரும் கண்டீர்கள், களிகொண்டீர்கள், காதலித்தீர்கள். இது பண்டைத் தமிழர்களின் பண்பாடு. தவறென்றும்மில்லை. "காதலிருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவுபட்ட இன்பத்தின் குறுக்கே நின்று உனக்குப் பரதேசிப்பட்டமும் கட்டினார் மஞ்சளாவை வளர்த்த மாமனார். இது வாழ்க்கையிற் குறுக்கிடும் சாதாரண சம்பவம். மாமலையில் உள்ள மருந்தைப் பெறவேண்டுமாயின் அதில்வரும் பல இன்னல்களையும் பொறுக்கத்தான் வேண்டும். அன்று நடந்த சம்பவத்தில் மஞ்சளா உன்னை மனமார வெறுத்தாளா? எட்டுப்பே

ரோடு சூட்டிச் சுவராய்ப் பிறந்த
 மஞ்சளாவை அழைத்து வந்து
 ஆதரித்துப் பொன்பூட்டிச் செல்
 வக் குழந்தையாக வளர்த்த
 மாமனாரையும் உதறித்தள்ளி
 விட்டு, தன் மானத்தையும் மதி
 யாது, நீ வெளியேறும்பொழுது
 உன் கால்களைக் கட்டிப்பிடித்
 துக் கல்லும் கரைந்துருமாறு
 கண்ணீர் வடித்துக் கதறினாள்;
 அப்பொழுதாவது உன் அரக்க
 குணம் மாற்றிற்? உன் அழுக்கு
 மனங் கூறுவதுபோலத் தனக்
 குக் கல்யாணம் ஆகும்வரை
 பொழுதுபோக்கிற்காக ஒரு
 முன் கதாநாயகனாக உன்னை
 மஞ்சளா கருதியிருந்தாளானால்
 இவ்வளவுதூரம் அவள் உன்
 பாதாவிந்தத்தைக் கண்ணீரால்
 அபிடேகம் செய்திருக்கத்தேவை
 யில்லை. நீதான் வெளுத்ததெல்
 லாம் பாலென்று நினைக்கும்
 கபடமற்ற மஞ்சளாவை, அந்
 தப் பத்தரை மாற்றுப் பசும்
 பொன் தங்கத்தை ஓர் "இரவு
 ராணி"யாக உபயோகிக்கலாம்
 என்று நினைத்திருந்தாய் என்
 பது திட்டவாட்டமாகத் தெரி
 சின்றது! இவ்வளவு திறமை
 யையும் நீ எங்கிருந்துதான்
 கற்றுயோ!

ஓருவகையிற் பார்க்கப்போ
 னால் அவளுடைய மாமனாலும்
 தவறெதுவையும் காணவில்லை
 யே. நெருப்பையும் பஞ்சை
 யும் பக்கத்திலே வைத்து விளை
 யாட்டுப் பார்க்கமாட்டார்கள்
 பஞ்சிலே அக்கறை கொண்ட
 வர்கள். ஆடவர்கள் தவறினாத்
 துணிவிட்டுத் தப்பிவிடுவார்கள்.
 ஆனால் பெண்களில் அது பிரதி
 பலித்துத் தீராத வடுவையேற்
 படுத்திவிடுமே. இதை முற்றி
 லும் உணர்ந்த பொறுப்புள்ள
 பெற்றோர்கள் யாவரும் ஆண்
 கள் மத்தியில் பெண்கள் பழகு
 வதை அநுமதிக்கமாட்டார்கள்.
 ஊர் பேர் தெரியாத ஓர் அந்
 நியனுடன் தன்மகள் கொஞ்
 சும் மொழிபேசி முத்தமிட்டுக்
 காதல் மதுவுண்டு களித்திருக்
 கும் காட்சியினைக் காணும்
 போது நீ அவளின் தந்தை
 யின் இடத்தில் இருந்தால் "வெ
 ளியே போடா" என்று அவ
 ளின் பிடரியைப் பிடித்துத்
 தள்ளியதோடு நிறுத்தியிருக்க
 மாட்டாய். அவளது மாமனார்
 உன்னை வெளியேற்றியதோடு
 விட்டு உன் மானத்தைக் காப்
 பாற்றினாரே அவருடையதபாள
 குணமென்றே கூறவேண்டும்.
 நீ மட்டும் அன்று உன் இயல்
 பான முன்கோபத்தை அடக்கி

நாலு வார்த்தை நயமாகப்பேசு
மன்றாடியிருந்தால் அவர் மனம்
இளகியிருக்கும், அவசரக்கார
னுக்குப் புத்தி மத்திமம் என்
பதை நிரூபித்துவிட்டாய். நல்ல
தமிழில் நயமான வார்த்தை
பெழுதி உலகத்தோருக்கு வழி
காட்டிய நீ ஏனோ உனக்கு
வழிகாட்ட முடியாமற் போ
னாய்.

நீயும் நானும் ஒரே பள்ளி
யில் ஒருமித்துப் படித்த அந்த
இன்ப நாட்களை யெண்ணிப்பார்
நாம் மனம்கிட்டு இவ்வளவு
தூரம் பழகினோம். பிறாறிந்
தால் பிழைநேரும் அல்லாவிட்
டால் கேலிசெய்வார்களே என்
று நாம் மறைத்து வைத்திருந்த
பல இரகசியங்களைக் கூட எம்
மிருவருள் மறைத்து வையாது
பழகினோம். நான் அப்பொழுது
என் அன்புக்குப் பாத்திரமான
மஞ்சளாவைப்பற்றி அடிக்கடி
உனக்குக் கூறியிருப்பேன்.
வினையும் பயிரை முனையிலே
தெரியும் என்பது முதுமொழி.
இளமையிலேயே நான் அவ
ரிடம் கண்ட பெண்மை,
தாய்மை, இறைமை — எல்லா
வற்றையும் கூறியிருப்பேன்.
அவள் ஒருவழியில் எனக்கு
முறைப்பெண்ணும்கூட. எல்லா

வற்றையும் என்னிடம் கேட்டு,
நீ எங்களை மனமார வாழ்த்
தியாய் அன்று. களிகொண்
டேன். கட்டுண்டேன், பொறுத்
திருந்தேன். அவள் பருவகாலம்
எய்தும்வரை. ஆண்டுகள் பல
கடந்தன. காலதேவனின் ஆக்
ஷைப்படி பல மாறுதல்கள்
ஏற்பட்டன. நான் டாக்டரா
னேன். நீ எழுத்தாளனாய்.
இருவரும் இருதுறைகளில்
நின்று சமூகசேவை செய்து
வந்தோம். அன்று நான் உன்
னைக் கடற்கரையில் பார்க்கும்
வரை ஒருவர்முகம் ஒருவர் சந்
திக்காமலே இருந்தோம். என்
படிப்பு வளர்ந்ததுபோல் நான்
அவளின்மேல் வைத்திருந்த ஆரா
த அன்பும் வளர்ந்து ஆர்வமெ
ழும் மொட்டாகி, காதலெனும்
வண்ணப்பூவாக மலர்ந்தது.
கண்ணைக் கவரும் மலர்தான்.
ஆனால் அங்கு களிப்பூட்டும்
மணயில்லை. அம்மலரில் திகைக்க
வைக்கும் நிறத்தைக் கண்டேன்.
ஆனால் தீஞ்சுவைத் தேனைக்
காணமுடியவில்லை. ஆமாம் ஒரு
தலைக்காதல். நான் மனமாரத்
தான் மஞ்சளாவைக் காதலித்
தேன். ஆனால் அவள் என்னை
உதாசினம் செய்தாள்.
நான் செய்த தவம் அத்தனை
யும் அவம்தான். எனக்கென்ன

பொருளில்லையா? அழகில்லையா? அல்லது அந்தஸ்து தான் இல்லையா? அல்லாவிட்டால் உயர்ந்த உத்தியோகந்தான் இல்லையா! அவளின் மாமனரும் அவளை எனக்குக்கட்டிக்கொடுப்பதற்குப் “பகீரதப்பிரயத்தனம்” செய்து பார்த்தார். முடியவில்லை. இதை யெல்லாம்விதி, ஊழ்வினையென்று சொன்னால் பகுத்தறிவுள்ள எவனும் ஏற்கமாட்டான். காரணங்காட்ட முடியாத முட்டாள்களின் இறுதி வேதாந்தம்தான் வினை, ஊழ்போன்றவை. நான் விரும்பினேன், ஆனால் அவள் என்னை விரும்பவில்லை. ஏன்? இருவர் கருத்தும் ஒருப்படாதது தான் காரணம். இந்நிலையில் நீயும் அவளும் மனம் விட்டுப் பழகினீர்கள். கேள்விப்பட்டேன். கண்காணித்தேன். இருவர் கருத்தும் ஒன்றுபடக் காதலித்தீர்கள் என நினைத்து உலப்பிலா உவகை கொண்டேன், கைகூட வேண்டுமென்று கடவுளையும் வேண்டினேன். அன்று முதல் அவள் என் சகோதரியானாள்.

“பூங்குயிலின் எழுத்தோவியங்களைப் பாலர் முதல் பண்டிதர் ஈடுகப் போற்றினார்கள், புகழ்ந்தார்கள், இயற்கையன்னை

மனிதர்களுக்குள் என்னென்னவோ எல்லாம் கூற விரும்பினான். ஆனால் அவளின் மொழி இப்பாழும் மாணிடர்களுக்கு எப்படி விளங்கும். அதனால் உன்னைப்படைத்துத் தன்மொழியை உனக்கு விளங்கவைத்து உன் மூலம் தான் விரும்பும் பொன்மொழிகளைக் கூறினான் எங்களுக்கு. அப்பொழுதெல்லாம் ‘பூங்குயில்’ நீதான் என்பது எனக்குத் தெரியாது. நான்கூட வியந்து பல விமரிசனங்கள் எழுதி யுள்ளேன். பேதை மஞ்சளாவும் உன்படைப்புக்களுக்கு அடிமையானதில் புதுமையிலலை. ஊழல்கள் மலிந்து உருக்குலைந்த நிலையிலிருந்த சமுதாயத்திற்குப் புத்தியிரளித்து நந்தாவிளக்கேற்றி வைத்தாய். உன் எண்ணக்குவியல்களை, புதுமைக் கருத்துக்களை, அரும்பெரும் கலைப் பொக்கிஷங்களைக் கதைகள், கட்டுரைகள் என்னும் உருவில் உலகோர்க்களித்துத்தமிழன்னைக்குவாகை சூடியாய். அறிவுப்பசி கொண்டோர் அள்ளிப் பருகினார்கள். பண்டைத் தமிழ் நாட்டின் பல் கலையையும், பண்பாட்டையும் பாடொலாம் பட்டொளி வீசிப் பரக்கச் செய்த ஒரு சிலவார இதழ்கள் உங்களின் தொடர்

கதைகளுக்காகவும், சிறுகதை களுக்காகவும் அதிகமாக விற்பனையாயின. உணவில்லாமல் இருப்பார்கள் ஆனால் உன்கதை யொன்றை ஒரு வாரம் வாசிக்கத் தவறிவிட்டால் உயிர்வாழ மாட்டாமற்தனிக்கும் எத்தனையோ உள்ளங்களை நான் கண்டிருக்கின்றேன். உடல் சம்பந்தப்பட்ட நோயைத்தான் என்னால் ஓரளவு தீர்க்க முடிந்தது. ஆனால் நீயோ அரிய தொரு சஞ்சீவியைக் கொண்டு எண்ணில்லா மக்களுடைய உள்ளங்களை உறுத்திக்கொண்டிருந்த நோய்சீனையெல்லாம் தீர்த்து வைத்தாய். ஆனால் அச்சஞ்சீவி ஏனோ உனக்குப் பயன்தராமற் போய்விட்டது.

சிந்தனையையிழந்த சிந்தனையாளனே! கேள்! நீ சஞ்சரிக்கும் உலகம்கற்பனையுலகமடா. அங்கு கலைஞர்களாற் படைக்கப்பட்ட மனிதர்கள் தான் நடமாடுகிறார்கள். இந்நிலவுலகத்தில் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்ற மூப்பெருந்தொழில்களையும் மும் மூர்த்திகள் செய்கின்றார்கள். ஆனால் அங்கோ யாவும் கலைஞனின் பொறுப்பிற்றான். நினைத்த மாதிரித்தில் படைப்பார்கள், உடனே அழிக்கவும் செய்வார்

கள். பாட்டுடைத் தலைவனும் அவன் எதிரியும் சண்டை செய்வார்கள் ஆனால் தலைவனிலும்பார்க்க அதிகபலம் படைத்த அவனின் எதிரிதோல்வியடைவான், காணம் தலைவனின் தலையாய வீரமல்ல, அது அவர்களைப் படைத்த கலைஞனின் சித்தம். கற்பனையென்றாலே பொய்தானே! நீபடைத்த சிவகாமியையோ அல்லது சேகர், சந்திரன் போன்ற பாத்திரங்களையோ இவ்வுலகிற் காண முடியுமா? சிந்தனையுலகிற்கும் நாம் வாழும்இப்பூவுலகத்திற்கும் அப்பப்பா எவ்வளவு வேறுபாடு.

நீ உருவாக்கிக்கொண்டிருந்த நாவலில் வரும் காதல் கட்டடங்களைச் சிறப்பாகச் செய்வதற்கு நடை முறையில் பரிசோதனை செய்து பார்ப்பதற்கு அப்பாவி மஞ்சளாவை ஒரு விஞ்ஞான கூடமாக்கினாய். உன் வேலை முடிந்ததும் வெளியேறி விட்டாய். உன் அதிர்ஷ்டம் தான் அவனின் மாமனின் குறுக்கீடு. நீ நடத்திய இந்த நாடகமே உன் கற்பனை வளத்திற்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டு. வேண்டாப் பெண்டிர் கைபட்டாற் குற்றம் கால் பட்டாற் குற்றம், பெண் ஆசை பிடித்த உன்மத்தனே சொல்! இப்படி எத்தனைபேதைப் பெண்களின் வாழ்வைக் குலைத்திருக்கிறாய் இதற்கு முன்பு. நேரத்துக்கு நோய் சிறம்மாறும்

பச்சோந்தியே! முன்பெலாம் நீ தப்பியிருக்கலாம், ஆனால் என் சகோதரி மஞ்சளாவைப் பொறுத்தவரையில் நீ தப்பவே முடியாது, நீ மாசற்ற மஞ்சளாவை “ஒரு சுயநலக்காரி, சதிகாரி, வஞ்சகி, ஏமாற்றுக்காரி” என்றெல்லாம் வாயில்வந்தபடி உளறுகின்றாயே..... அட தெய்வமே! அகிலத்தை அளப்பதற்கு இருகண்கள் போதாதென்று நெற்றிக்கண்ணும் மூன்றாவது கண்ணையும் பெற்றிருக்கும் நீலகண்டனே! நீயுமா பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய். உள்ளத்திலே கபடம் ஒடுகின்ற ரத்தமோ வஞ்சனை யென்ற நஞ்சு, ஏலும் பெல்லாம் ஏமாற்றுத்தனம், தசையோ தன்னலம்..... இப்பொழுதாவது சொல்! இவையனைத்தும் உனக்கே சொந்தமாக்கிக் கொண்ட நீ அயோக்கியனா அல்லது வெள்ளையுள்ளம் கொண்ட மஞ்சளா ஏமாற்றுக்காரியா என்று உன்னைத்திட்டி என்ன பலன்? உன்னையும் மஞ்சளாவையும் சந்திக்க வைத்து, பருவமுள்ள ஒரு ஆணை, ஒரு விவாகமாகாத இளம்பெண் தன்காரிலே ஏற்றிச் செல்ல வேண்டும்-அதையும் நள்ளிரவில்-என்று வற்புறுத்தினாரே உளநூல் அறிந்த

அதுபவம் வாய்ந்த மகானுபாவி அந்தக் கல்லூரியின் அதிபர்-அவரைத்தான் திட்டவேண்டும் உடன் பிறந்தே கொல்லுமாம் வியாதி, ஆனால் நீ அவளை இடையில் வந்தடைந்து கொல்லாமற் கொல்லுகிறாயே, சதிகாரர்!

அன்றொரு நாள் “வான் பொய்ப்பினும், தான் பொய்யாமலைத்தழிஇய” பொன்னி நதி கடனுடன் சங்கமிக்கும் பூம்புகார் திருவிழாக் கோலம் பூண்டிருந்தது. ஆமாம் அங்கு விண்ணோரும் மண்ணோரும் விரும்பும் இந்திரவிழா நடந்து கொண்டிருந்தது. கோவலனை மகிழ்விக்க மாதவியாழ் மீட்டினான். ஆனால் “இன்பத்திற்கோர் எல்லைகாணில்” அது துன்பம் என்று மாதவி அறிந்தாளா? கோவலன் தவறாகப் புரிந்தான். மாதவியாரோ ஒரு புதுக்காதலன்மீது கருத்துவைத்து விட்டவள் போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. கோவலன் வெளியேறினான். முடிபு... சிலப்பதிகாரம் என்ற துன்பியல் நாடகம். இவையனைத்திற்கும் காரணம் கோவலன் மாதவி மேற்கொண்ட சந்தேகந்தான். சந்தேகம் என்பது ஒரு கொடிய பிராணி. அது சேர்ந்

தாரைக் சொல்லி, அதைமனக் கூண்டில் அடைத்து வளர்த்தால் என்றோ ஒருநாள் அது வளர்த்தவன் மார்பில் பாய்வது மாத்திரமல்லாமல் அதோடு தொடர்பு கொண்ட அத்தனை பேரையும் கொல்லும். நண்பர் சந்தேகத்தை அடியோடு விட்டு விடு. களங்கமற்ற கற்புக்கரசியின் மீது யின் சந்தேகங்கொள்ளாதே.

நண்பனே! ஏதோ சிறுபிள்ளைக்கு உபதேசம் செய்யுமாப் போல் உனக்கும் உபதேசம் செய்கிறேனென்று தவறாக என்னை எண்ணிவிடாதே. காதலித்தோல்வி கண்ட காழுகன் கருத்திழந்து ஏதோ வாயில் வந்தபடி உளறுகிறான் என்று என் வார்த்தைகளை உதாசினம் செய்யாதே, உன்னிடம் இருக்கும் அறிவு ஒரு பளிங்குக்கண்ணாடி. அதுதனக்குப் பின்னால் உள்ள பொருட்களை மட்டுமே பெருக்கியும், சுருக்கியும் காட்டுகின்றது உனக்கு. அப்பொருள்களின் தன்மையை உணருகின்றாய்; தவறிருந்தால் திருத்தவும் முயலுகின்றாய். ஆனால் அக்கண்ணாடி உன்சுய உருவத்தை உனக்குக் காட்டுகின்றதோ? இல்லை இல்லை. ஏன்? காரணம் அக்கண்ணாடியின் பிற்புறத்தில்தான் பூசப்பட்டதாதான். நான் இங்கு

தரும் ஒரு சில வார்த்தைகளாம். ராசத்தை உன்னுடைய அறிவேனும் கண்ணாடிக்குப் பூசினிட்டுப் பார். அப்பொழுது உன் உருவத்தைக் காண்பாய் அதற்குள், நீ செய்த தவறுகளை உணர்வாய். உணர்ந்ததும் பரிசாரம் தேடி ஓடிவா. வந்து உன்பிரிவால் சோடிழந்த அன்றிலைப் போல் பரிதவிக்கும் ஏன் சோதரியைப் பார்! அனல்பட்ட புழுப்போற்றுடிக்கும் உன் அன்புக்குரியாளைப்பார்! அன்பே ஆமுதே! அலையிடைப் பிறவா அமுதே! செந்தமிழே! ஓடிவரும் தேன் சுளையே! ஒயிலான ஒவியமே! என்றெல்லாம் அன்புக்கரம் நீட்டி அரவணைத்துக் காதல் மொழி பேசிக்களிப்பூட்டினாயே, அதே ஒவியம் இன்று புகையுண்டு, அபாலிவிழந்து பரிதவிக்கும் அந்தக் காட்சியை வந்துபார். தந்தளிக்கும் கடலினிலே தவண்டு வரும் தோணியின் மேல் “நெஞ்சில் உரமுமின்றி நேர்மைத் திறனுமற்ற வஞ்சகரை வாட்டுகின்ற தோரணையில் நின்று நிமிர்ந்த நேரான பாய்மரத்தின் உச்சியிலே வாடமிடும் காக்கை யதன் நிலையில் துவண்டுவிழும் பூங்கொடியைப் பார்,

நண்பனே! வா! வந்து சிறையிருக்கும் செல்வியை விடுதலை செய். அந்த மன்னுபவம் தீர்க்கும் மருந்தைப் பெற்று உன் களங்கத்தைப் போக்கிக்கொள்.

இப்படிக்கு
டாக்டர் சோமு,

முல்லைத்தீவு ஐக்கிய பண்டகசாலைச் சமரசத்தில் வேலை பார்த்துள்ளார் “முல்லைச்சிவன்” “அல்லி” “தினகரன்” ஆகியவற்றில் சில கதைகள் எழுதியுள்ளார். ஏழை ஒந்தியின் தாய் ஒழுக்கத்தை விளக்குகின்றது “கற்பு பிழைத்தது”.

“கற்பு பிழைத்தது”

மழை “சோ” என்று பெய்து கொண்டிருந்தது. இருள் வேறு தன் கொடு ஆட்சியைத் தொடங்கியது. காலி எட்டு மணிக்குத் தொடங்கிய மழை இரவு ஆறு மணியாகியும் ஓய்ந்த பாடல்லை. ஒரே படியாகப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது.

வெள்ளம் வீட்டுவாசல்களில் நின்று உள்வீட்டை எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. வீடுகளிலிருந்து மக்கள் செய்வதறியாது, திகிலடைந்து போய், வெள்ளத்தையே வெறித்துப் பார்த்த படி யிருந்தார்கள்.

“குளம் உடைத்துவிட்டது; பத்தடி வெள்ளம் வரப்போகிறது. ஓடுங்கள் சீக்கிரம்! சீக்கிரம்!!”

என்று எங்கிருந்தோ வலின் கட்டளையை வந்த சாரணர்கள் அங்கும் இங்கும் ஓடியோடித் தெரிவித்த அந்தச் செய்தி, சனங்களின் பயங்கரத்தையும் பீதியையும் மேலும் கூட்டுவதாயிருந்தது.

“பத்தடி வெள்ளம்.....” என்று கேட்டதும், எங்கும் எல்லோரிடமும் ஒரே பரபரப்புக் காணப்பட்டது. கத்திக் குளிக்கொண்டு, குழந்தை குட்டி

களுடன் அங்கும் இங்கும் தலைதெறிக்க ஓடினார்கள். என்ன செய்வதென்றே புரியாமல் திகைத்துப்போய் நின்றான், முத்தையா.

அந்த அவசர நிலையில் வேறுவழி அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. மனைவியைப் பார்த்து, “முத்து, பசுபதி ஐயா வீட்டில் போய் நில். நான் சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறேன்” என்று இயந்திரம் போலக் கூறினான் முத்தையா.

“நீங்களும் வாருங்கள் அத்தான்” பொருள்கள் போனாலும், உயிர் தப்பினால் போதும்” என்றான், முத்து.

“சொல்வதைக் கேள் முத்து, நீ முதலில் போ; நான் பின் வருகிறேன்” சற்றுக் கண்டிப்பாகக் கூறினான். கண

முத்தையா ஆறும் வகுப்பு வரை படித்தவன். அந்தப் படிப்புடன் என்ன தான் செய்ய முடியும்? அதே ஊரில் உள்ள பசுபதி என்பவரின் கமத்தீல் வேலை செய்து வந்தான். ஏதோ பசுபதி ஐயா கொடுக்கும் அற்ப ஊதியத்தைக் கொண்டு முத்துவும் அவனும் வயிற்றை நிரப்பி வந்தார்கள்.

ஊரின் உயர்வான பகுதியில்தான் பசுபதியின் வீடு இருந்தது. வெள்ளம் அங்கு செல்லவே முடியாது. ஒரு வேளை அவர் பணக்காரன்—“பெரியவர்” என்று எண்ணித்தான் வெள்ளம் அங்கு போகவில்லையோ!

பசுபதியின் வீட்டிற்கு ஒடிச் சென்றாள், முத்து. தெப்பமாக நனைந்துவிட்ட முத்துவைக் கண்ட பசுபதிக்கு அவள் மேல் ‘அன்பு’ம் ஆசையும் பிறந்தன.

“வா முத்து, உள்ளே, இப்படி நனைந்தால் உடம்பு என்னத்திற்கு ஆகும்?” என்று கனிவாகக்கேட்டு, அழைத்துச் சென்றார், மாடிக்கு.

முத்து நடந்ததைக் கண்ணீர்சிந்த உருக்கமுடன் உரைத்தாள்.

வறியவரைக் கண்டாலே பிடிக்காதவருக்கு அவளில் அத்துணை ‘இரக்கம்’ பிறந்தது பெரும் அதிசயம்தான்!

பசுபதியின் வீட்டில் அவரைத்தவிர வேறு எவருமே இல்லை. வெள்ளத்தினால் வீடிழந்த மக்கள்கூட அங்கு வரவில்லை, அவருக்குப் பயந்து. அவர் மனைவியும் பிறந்தகம் போய்ப் பல நாட்களாய் விட்டன. அந்த விரகதாபத்திலிருந்த பசுபதி, ஒட்டிய சேலை உடம்பைக் காட்ட, தனியே வந்து நிற்கும் முத்துவைக் கண்டதும், எலும்புத் துண்டைக் கண்ட செலுட்டு ஊயைப்போல் துடித்தார். வைத்தகண் வாங்காமல் அவளின் அங்கங்களின் அழகையும் எடைபோட்டார்.

நனைந்த சேலை தன் உடலுடன் ஒட்டி, அழகு காட்டுவதையும், பசுபதி பார்த்து ரசிப்பதையும் கரண முத்து விற்கு வெட்கமாக இருந்தது. அந்தக் கோலத்தில் பசுபதியைப் போன்ற

“பெரியவர்” முன் நிற்க பண்புள்ள எந்தப் பெண்தான் வெட்கப்படமாட்டாள்?

அவளுடைய வேல் விழிகள், மாம்பழக்கன்னங்கள்; இளமை அழகு பூத்துக் குலுங்கும் மலர்மேனி—இவை பெல்லாம் பசுபதியின் ஆசையை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்தன.

“இங்கே வா முத்து. நீ கவலைப்படாதே. இந்தா, இந்தச் சேலையைக் கட்டிக்கொள்” என்று, ஐம்பது ரூபாய் மதிக்கத்தக்க சேலை ஒன்றை அவளிடம் நீட்டினார் பசுபதி.

‘இப்படிச் சேலை உலகிலும் உண்டா? இவ்வளவு தாராள மனப்பான்மை உள்ளவரையா ‘எச்சிற கையாற் காசும் துரத்த மாட்டாதவன்-உலோபி’ என்றெல்லாம் தூற்றுகிறது உலகம்? நல்லவனையும் கெட்டவனையும் புரிந்து கொள்ள முடியாது இந்த உலகிற்கு”— இப்படி அவளின் உள்மனம் எண்ணிக் கொண்டது. “இதுவேண்டாம், ஐயா எதும் பழைய சேலை தந்தாற்போதும்” என்று கூறி, பசுபதி கொடுத்த சேலையை வாங்கத் தயங்கி நின்றாள்.

“இது மட்டுமா? இதைப் போல் ஆயிராயிரம் சேலைகள், அதோ, அங்கிருக்கும் தங்கவைர நகைகள்—எல்லாமே உனக்குத்தரலாம். இங்கே வா முத்து.....!” என்று அவள் குருத்துக் கரங்களைப் பற்றி இழுத்தார், மீசை நரைத்தும் ஆசை நரைக்காத பசுபதி.

* * *

அங்கே—

வீடுகள் இருந்த இடம் தெரியாது ஒரே வெள்ளக்காடாக—சமுத்திரமாக—

இருந்தது. அப்பப்பா! எத்தனை மனித சடலங்கள், மிருகங்கள், பறவைகள், பொருட்கள், வீட்டுக்கூரைகள்! எல்லா வற்றையும் வாரி அடித்துச் சென்றது வெள்ளம்.

பொருட்களை எடுத்துவர நின்றானே முத்தையா. அவனை என்ன 'மனைவியைப் பிரிந்து நிற்கிறான் பாவம்' என்று விட்டுவிட்டா போய்விடும் வெள்ளம்? அவனையும் கூடவே அணைத்துச் சென்றது, ஆனால் அவன் தன் பலத்தையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்துப் போராடி வெள்ளத்தை வெற்றிகொண்டான். அவமானத்தால் ஆத்திரமடைந்த வெள்ளம் அவனுடைய பொருட்களைப் பறித்துக்கொண்டு ஓடியது.

வெள்ளத்திடம் தப்பியவன் பசுபதியின் வீட்டை நோக்கி ஓடினான், மின் வேகத்தில்.

முத்து அங்கு செல்லுமுன் வெள்ளம் அவனை அள்ளிச் சென்றிருக்குமோ?" என்ற பயம் அவன் இதயத்தைக் கசக்கிப் பிழிந்தது.

தெருவில் வருவது போவது ஒன்றுமே அவனின் அன்பு மனைவியைப் பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆவல் நிரம்பிய கண்களுக்குத் தெரியவில்லை, அவன் ஓடிக்கொண்டேயிருந்தான் -

பசுபதியின் வீடு நெருங்கிவிட்டது. அதற்கிடையில்..... ஏதோ தடக்கி 'தடால்' என்று விழுந்தான்; முகம் நிலத்தை முத்தமிட்டது; அவன் முகத்திலிருந்து இரத்த வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடியது. ஒன்றுமே புரியாத வனாய் தரையில் கிடந்தான்.

* *

முத்துவின் மனம் பணத்தையோ, பொன்னையோ சிந்திக்கவில்லை. எல்லாவற்றிலும் மேலான கற்பையும் கணவனையுமே சிந்தித்தது. "அத்தான்... என் அத்தான்.....!" என்று பித்துப் பிடித்தவள் போல அலறினாள்.

கிழட்டுப் பூனையின் கோரப்பிடியிலிருந்து தப்பியோட முயன்றது, அந்தக்கிளி. ஆனால் அந்தக் கொடியபூனை விட்டு விடுவதாயில்லை; அசல் விருந்தாக்கிக் கொள்வே எத்தனித்தது.

"ஐயா, உங்களை கெஞ்சிக் கேட்கிறேன் என்னை விட்டுவிடுங்கள்; பெண்பாவம் பொல்லாதது, ஐயா" என்று அழாக்கறையாகக் கேட்டாள்.

"உன்னையா விட்டுவிடச் சொல்லியிருக்கிறாய்? எத்துணை பாவம் வந்து சூழ்ந்தாலும், உன்னை விடமாட்டேன் கண்ணே!" ஆசை மேலிட கூறினார் பசுபதி

அவரின் அன்பு மொழிகள், ஆசை வார்த்தைகள் எல்லாம் நாராசம்போல் அவன் செவிகளைத் துளைத்தெடுத்தன.

பசுபதியின் பருத்த தொந்தி-மலை போன்ற பெரிய உடம்பு ஆசையால் துடிக்கும் மீசைஇவையெல்லாம் முத்துவின் மனதில் பயத்தையும் அருவருப்பையும் அதிகரிக்கச் செய்தன.

கணவன் மேலுள்ள அன்பு எதையும் எதிர்க்கக்கூடிய புதிய சக்தியை கொடுத்ததோ என்னவோ தன்பலம் எல்லாவற்றையும் திரட்டி உதறினாள், பலித்துவிட்டது-பசுபதியை முறியடித்து விட்டாள்! வெளியே ஓடித்தப்பலாம் என்று ஓடினான் ஆனால் மாடிக் கதவுகள் அவனை வெளியேற விடவில்லை!

“கற்பைவிட பெரியது. கணவனை விட மேலான தெய்வம் வேறு என்ன ஒரு பெண்ணுக்கு இருக்கிறது? இவற்றில் எதையாவது இழந்தபின் பெண் உயிர் வாழ்வதில் பயன் என்ன?”— இப்படி முத்துவின் உள்ளம் சிந்தித்ததோ என்னவோ கற்பைக் காக்க வேறு வழியின்றி மாடியின் ஜன்னல் வழியாக கீழே குதித்தாள்! கற்பைக் காப்பாற்றிக் கொண்டாள் முத்து. ஆனால் தன் உயிரை மட்டும் காக்க முடியவில்லை அவளால்!

* * *

நிமிடங்கள் சில நகர்ந்தன. நினைவு பெற்றான் முத்தையா. காலடியில் ஏதோ ஒன்று கிடந்தது. தடவிப்பார்த்தான். மனித சடலம் ஒன்று! சற்று தொலைவிலிருந்ததெருவிளக்கின் மங்கலான ஒளியில் அதன் முகத்தை கவனித்தான்; நன்றாக உற்றுப்பார்த்தான். அது வேறெதுவுமில்லை; அவன் அருமை மனைவி—முத்துவின் சடலமே தான்!

அவளுக்கு உலகமெலாம் ‘கிர்’ என்று சுழன்றது! அழுதான்—சடலத்தை அணைத்து கதறினான். தூண்டலில் சிக்கிய மீன் போலத் துடித்தான்.

பக்கத்திலிருந்த மாடி வீட்டை நிமிர்ந்து நோக்கினான், முத்தையா. ஆம் அது ஆசைகாட்டி மோசம் செய்தவரின்—பசுபதியின் வீடுதான். அது

மலைபோல, வானளாவ உயர்ந்திருந்தது. ஏன் பணக்காரனும் ஏழைமூன் இமயமலைதானே! ஏழை அதன் அடிவாரத்தில் முனைத்திருக்கும் சின்னஞ்சிறு புல்!

பின் கீழே தன்மடியில் கிடக்கும் அவன் இதயராணியை பார்த்தான். அவள் பூவுதிர்ந்த மல்லிகைக் கொடியாக அலங்கோல நிலையில் கிடந்தான்.

பசுபதியைப் பற்றி நன்கு தெரிந்த அவனுக்கு நடந்ததை ஊகிக்க அதிக நேரம் எடுக்கவில்லை. அவன் உடம்பு ஆத்திரத்தால் துடித்தது. அவன் குடும்ப விளக்கு அணைந்துவிட்ட ஏக்கமும் வேதனையும் வேறு அவன் இதயத்தை அணு அணுவாக அறுத்தது.

ஏதோ முடிவிற்கு வந்தவனாய், மாடிக்குப் பாய்ந்து சென்றான் முத்தையா. அவனுடைய கோலத்தைக் கண்டு பயங்க பசுபதி “திருடன் திருடன்” என்று கூச்சலிட்டாள். அந்த அவலக் குரலைக் கேட்கக்கூடிய தூரத்திற்குள் எவரையுமே வாழவிடவில்லையே அவர்! முத்தையாவின் முரட்டுக் கரங்கள் அவருடைய தொந்தியைப் பிடித்து உருட்டின. கற்பைக் காத்தவள் கிடந்த தரையில் அந்தக்கனத்ததேகம் ‘தொப்!’ என்று விழுந்தது. நொருங்கியது ஒதைத் தொடர்ந்தது முத்தையாவின் உடல்.

வெள்ளத்திற்குப் பயந்து ஓடியவர்கள் இப்போது வெறுந்தரையில் பிணமாகக் கிடந்தனர்!

பாரதி மலர் பற்றிய விமர்சனப் போட்டியின் முடிவு திகதி 30-9-58.

சென்ற இதழில் நண்பர் “இராஜநாயகன்” எழுதிய “நாகதோஷம்” என்னும் கதை இலக்கிய ரசிகர்களிடையே பற்பல சர்ச்சைகளைத் தூண்டிவிட்டது. “பிடிக்காத கதையில் துற்றம் இருந்தால் இருந்து தோலையுட்டும். நல்ல கதையில் காணும் துறைகள் மனத்தை என்னவோ செய்கிறதே!” என்ற முகவுரையுடன் ஈழத்துப் பேரறிஞர் ஒருவர் எழுதியனுப்பிய கருத்தை இங்கு வெளியிடுகின்றோம். ஆய்வுக்கலை எழுத்தாளனை வளர்ப்பதுடன் வாசகர்களின் தரத்தையும் உயர்த்தாமல்வரா?

(ஆ-ர்)

நாகதோஷம்: கதையும் கருத்தும்

லா. ச. ராமாமிர்தம் என்ற ‘உயர்ந்த’ எழுத்தாளர் ஒருவர் தமிழ் நாட்டில் இருக்கிறார். ஆபிரகத்தில் ஒரு வாசகர் அவருடைய எழுத்துக்களை ‘அற்புதம்! அற்புதம்!’ என்று கொண்டாடுவார். ஆனால் சாதாரண வாசகர் அவற்றைப் புரிந்து அனுபவிக்க முடியாமல் சலித்துப் போவார்.

நண்பர் ‘இராஜநாயகன்’ கிட்டத்தட்ட ராமாமிர்தத்தைப் போலவே இந்தக் கதையை எழுதியிருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. இந்த உலகத்து மண்ணிலே காலூன்றி நின்று கதையின் வசனங்கள் எழுதப்படவில்லை; எங்கேயோ உயரத்திலுள்ள ஒரு கற்பனை உலகில் மிதந்து நின்றுகொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளன. வசனங்கள் வசனங்களாக இல்லை. அவை கவிதையின் அடிகளாக மாற முயல்கின்றன. அவற்றில் ஒருவித அழகும் இனிமையும் மயக்கமும் இருக்கின்றன. ஆனால் அதற்காக, புரிந்துகொள்ளமுடியாதவசனங்களை இழுத்துக்கலந்துவிடும்போது வாசகனுக்குத் தடுமாற்றம் ஏற்படுகிறது. “தமிழுள்ளைக்கு இரவல் அணி வேண்டாம்” இதுவரை இரவல் எடுத்தவற்றையும் ஜியன்றவரை களைந்து விடுவோம்” என்ற ஆர்வம் தலைதூக்கும் இந்தக் காலத்தில், வசன நடைக்குக் கம்பிரம் அளிப்பதாகக் கருதிக்கொண்டு புதிய புதிய இரவல் சொற்களைச் சேர்க்க முனைவது சற்று வெறுப்பைக்கூடத் தருகிறது.

‘அது அவனை அசைக்கவில்லை, ஸ்வப்பனம்-சுஷுப்பதிகளுக்கு அப்பால் அவன் ஐக்கியமாகிவிட்டான்!’

‘கொக்கு ஒன்றைச் சுட்டெரித்த கொங்கணவன் பார்வையையே பொசுக்கிவிடும் அக்கினி என் லலாடத்தில் சுடர்விட்டது.

இவற்றில் காணும் சுஷூப்தி, லலாடம்-போன்ற சொற்களுக்கு அடைப்புக்குறியுள் பதவுரையும்ல்லவோ தந்திருக்க வேண்டும்!

அடுக்குமொழி வசனம் வெறும் சந்த ஓசையால் கவிதை அடிகளை ஒக்கும்; 'இராஜநாயகன்' நடை சொற்களின் கருத்துச் செறிவினால் கவிதை அடிகளைப் போல விளங்குகின்றது. முன்னதைவிட இது சிறந்ததென்றே சொல்ல வேண்டும். ஆனால், நடையின் இனிமை மயக்கிலே, கற்பனை உலகில் மிதந்து நிற்கும் வாசகர்களை, சுஷூப்தி'களும் 'லலாட'ங்களும் குழப்பியடிக்காமலிருக்க வேண்டும்!

'நாகதோஷ'த்தைப் பற்றிக் கருத்துக் கூறும்போது முதலில் வசன நடையைப் பற்றித்தான் கூறவேண்டியிருந்தது. ஆனால், ஒரு சிறுகதைக்கு, அதனுடைய நடை, வெளி ஆடை அலங்காரம் மட்டுமே. கதையின் கருப்பொருளே அதன் உயிர். கருப்பொருளைச் சுற்றியெழுந்த சம்பவங்கள் அதன் உடம்பு,

கதையின் 'உயிரை'ப் பார்ப்போம்.

'பிரசவத்திற்காகத் தாய்வீடு செல்லும் மகேஸ்வரியை அவள் கணவன் மூர்த்தி புகைவண்டியில் ஏற்றிவிட்டுத் திரும்புகிறான். அவனது மாமனார் எப்போதோ எழுதிக் கொடுத்த அவருடைய கதை அவன் நினைவுத் திரையில் ஓடுகிறது..... அவரும் தனது மனைவியைப் பிரசவத்திற்காகத் தாய்வீடு அனுப்பியிருந்தார். அவர் குடும்பத்தில் நாகதோஷம் இருந்த காரணத்தால். அவருடைய தாயார் பூசையறையிலேயே பழி கிடக்கின்றாள். குழந்தையின் தந்தையைத் தாக்கியிருக்க வேண்டிய நாகதோஷத்தை அந்த "அம்மா" ஏற்று உயிரைப் பலி கொடுத்துவிட்டாள்.....மாமனாரின் இந்தக்கதை மூர்த்தியின் நினைவுத் திரையில் ஓடியதும் மூர்த்திக்கும் நாகதோஷப் பயம் வந்தவிடுகிறது. அவனும் விரதமிருக்கத் தொடங்குகிறான்!'

இதுதான் கதை. 'இந்தக் கதையிலே என்னதான் இருக்கிறது!' என்று விட்டுத்தள்ளிவிட முடியாது. கொள்கையற்றதாக, வெறும் 'கதைக் காகவே கதை'யாக இருந்தாலுங்கூட விட்டுவிடலாம்.

இந்தக் கதையைப் படித்ததும் இரண்டு விஷயங்கள் மனதில்படுகின்றன. ஒன்று 'தாயின் பாசம்; மற்றது 'நாகதோஷம்' முதலில் குறிப்பிட்ட தாயின் பாசம் நெஞ்சைத் தொடுகிறது. கதைக்குத் "தாய்" என்று பெயர் சூட்டியிருந்தால் மிகவும் நன்றாகவும் பொருத்தமாகவும் இருந்திருக்கும். இதில் ஆசிரியர் தவறிவிட்டார். கதையின் பெயர் "நாகதோஷம்" என்றிருப்பதால் தாயின் பாசத்தை அழுக்கிவிட்டு, அது மட்டுமே படமெடுத்து ஆடுகிறது.

'நாகதோஷம்' என்ற பெயரும் பொருத்தமானதுதானே என்று கேட்கத் தோன்றுர்.

பொருந்தமா?

வளர்ந்து வரும் பருத்தறிவுக்கும் பரந்த சமய மனப்பான்மைக்கும் இது ஒரு பின்னிழுப்பு; முற்போக்குவாதியான எழுத்தாளனுக்கு ஓர் இழுக்கு.

'உங்கள் சாதகத்தைப் பாருங்கள். நாகதோஷம் இருக்கிறதா? ஐயையோ! உடனே நோன்பை ஆரம்பியுங்கள்!' என்று பிரசாரம் செய்யப் போகிறார் ஆசிரியர்?

ஆகவேதான் 'நாகதோஷம்' என்று தலைப்பிட்டது தவறு என்று கருதுகிறேன். 'தாய்' என்று தலைப்பிட்டிருந்தால், மூடக் கொள்கைகளுக்குடையே வளர்ந்த அந்தப் பழங்கால அம்மா, தன்னுடைய மனதில் ஊறிப் போயிருந்த நம்பிக்கையினால் உயிரையும் துறந்தார் என்று ஒருவாறு கொள்ளலாம். ஆனால், அப்போது கூட, கதையின் முடிவிலே சில மாறுதல் செய்து இந்தக் காலத்து வாலிபனை மூர்த்தியைப் பட்டினி போடாமல் விட்டிருக்க வேண்டும்!

கதைக்கு வேண்டிய சம்பவங்களை அமைத்ததிலும், சம்பாஷணைகளைக் கோத்ததிலும் ஆசிரியர் நல்ல வெற்றி கண்டிருக்கிறாரென்பதில் சந்தேகமில்லை.

கதையின் குணங்களைத் தவறவிட்டாலும், என்மனதில் குறையாகப் பட்டவற்றைத் தவறாமல் எடுத்துக்காட்டவேண்டுமென்றே இவ்வளவையும் எழுதியிருக்கிறேன். இதை வைத்துக்கொண்டு, கதையைப் படித்தவர்கள் எழுதியவருந்தான்! - சிந்திக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

ஒரே வரியில் சொல்லும்படி கேட்டால், 'நல்ல கதை; எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது' என்றுதான் சொல்வேன்,

—வ.

ஒரு திருத்தம்

கயரோகத் தடுப்புக் கவிதைப் போட்டியில் இரண்டாவது பரிசு பெற்ற கவிஞர். மு. செல்வையா அவர்கள் தேவரையாளிச் சைவவித்தியாசாலை ஆசிரியர் எனச்சென்ற இதழில் குறிப்பிட்டிருந்தோமல்லவா? அது தவறு. அல்வாயினுள்ள ஸ்ரீ லங்கா வித்தியாலயத்தில் தான் அவர் ஆசிரியராயிருக்கின்றார்.

(ஆ-ர்)

கே. ஆர். லிங்கம்ஸ்

மிளகாய்த்தூள், கோப்பித்தூள்

பாவிப்பாளர்கட்கு

விசேஷ அறிவித்தல்

இப்பொழுது மிகவும் முன்னேற்றமான முறையில் தயார் செய்கிறோம். உங்கள் குடும்பத்துக்கு ஒரு பத்துச் சதப் பைக்கற் திருப்தி என்பது உறுதி. சிக்கனமான முறையில் உங்கள் சாப்பாட்டை தயார் செய்ய எங்களுடைய தூள் வகைகளைப் பாவியுங்கள். எப்பொழுதும் திறமாயிருப்பது எங்களுடைய தூள்வகைகள் என்பதை மறந்து விடாதீர்கள்.

கே. ஆர். லிங்கம் மில்ஸ்

கோலியடி, யாழ்ப்பாணம்.

வினியோகஸ்தர்கள்:

மில்க் வைற் சோப் வோர்க்ஸ்

527, கே. கே. எஸ். ரோட்,

யாழ்ப்பாணம்.

வளரும் எழுத்தாளர் : 4

இணுவிலைச் சேர்ந்த இளம் கவிஞர் பஞ்சாட்சரம். இவருடைய கவிதைகள் சில இலங்கைப் பத்திரிகைகளில் வெளியாகியுள்ளன.

கா த ல் க் கு

ச. வே. பஞ்சாட்சரம்

அத்தானே, அன்பே என்னிதயந்தன்னில்
அழியாத ஓவியமா யுறையும் நீங்கள்
முத்துக்கள் போன்ற நல்லெழுத்துக் கொண்டு
மூவிரண்டாம் முறைவரைந்த கடிதம் கண்டேன்.
முத்தங்கள் என்முகத்தில் மழையாமாறு
முறுவலுடன் பொலிந்திட்ட அந்தநானை
சித்தத்தில் வைத்தெண்ணி வாடுமெனனை
சேர்த்தணைத்துத் தேற்றும் நாளெப்போ சொல்வீர்?
மஞ்சத்தில் படுத்திருந்து புரளும்போதும்
மதியொளியே படுங்காலுமுடல் தான் நோகும்
நஞ்சைத் தானுண்ணட்டோ என்றே யெண்ணும்
நேரத்திலே யங்கள் உருவமெந்தன்
நெஞ்சத்திலே யெழுந்தன்பு காட்டி
நில்லாமல் எனைப்பிரிந்து ஏகிச் செல்ல
பஞ்சாகத் துயர்க்காற்றில் அலைந்துவாடி
பரிதவிக்கும் எனை நீங்க ளேற்பதென்றோ?
தீனுண்ண நானெண்ணி அமர்ந்து விட்டால்
திருவுங்குளன்புருவம் சிரித்துக்கொண்டே
நானிங்கு நிற்கின்றே நெனக்குஞ் சற்று
நல்கிடுவாய்” என்றென்னை வேண்டிநிற்கும்
வானின்றிழிந்தாரோ என்றேயெண்ணி
வாரியங்கு அணைக்க நானோடிச் சென்றால்
கானல் நீர் போலெங்கோ நீங்களேகி
கடுகியே மறைவீர்கள் சோந்து நிற்பேன்.
துன்பமது என் மனத்தை வாட்டும்போது
உங்களது கடிதத்தை எடுத்து வைத்து
பன்முறைக ளாவலுடன் மீண்டும் மீண்டும்
படித்திடும் நானுங்களுக்குக் கடிதந்தீட்ட
உன்னியமர்ந்திடும் மடலைச் சில கணத்தில்
எழுதிவிட்டேன் மீந்திருக்கும் நேரந்தனை
என்ன வழியிற் கழிப்போமென்றே ஏங்கும்
எனை நீங்கள் மாலையிட்டேற்பதென்றோ?

உங்களை திருப்தி செய்வதே எங்கள் நோக்கம்

உமர் பிறதர்ஸ்

யாழ்ப்பாணம்

எல்லாவிதமான சாய்ப்புச் சாமான்களும்
நிதானமான விலைக்கு விற்கப்படும்.

OMER BROTHERS

JAFFNA

Stationery Sundries Etc.

OUR AIM IS TO SATISFY THE CUSTOMER

T' Phone : 671

Grams ; "PEARL"

உயர்ந்த ரகம்!
நேர்மை!

உத்தரவாதம்!
நிதான விலை!

இவையே எமது உயர்ந்த லட்சியம்
நவ நாகரீகமான பெரூரஸ், சேலம், பெங்களூர்,
மைசூர், மணிப்பூரிசேலை. பட்டு வேஷ்டி.
சால்வைகளுக்கும் உயர்ந்த ரகமான ஜவுளிகளுக்கும்
நிதானமான இடம்

முனிர்ஸ்

79/81, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

கிளை :

36/1, பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம்.

விமாச்சனப்போட்டி:

சென்ற இதழ்.

நாட்டிலே ஏற்பட்ட இனவேற்றுமை-மொழிக்குழப்பத்தால் வேலையின்றித் தவிக்கும் உத்தியோகத்தர்க்கட்கும், வியாபாரிகட்கும் வழிகாட்டியாக "உடனடித் தேவை" என்ற தலையங்கம் அமைந்துள்ளது. "என் படைத்தாய்!" என்று கேட்கும் எழிலரசி மஞ்சளாவாகிய சித்திராவின் காதலன் பூங்குயில் வரைந்த பகிரங்கக் கடிதம் என் இதயத்தைத்தொட்டது. பூங்குயில்? பாவம். பல ஆடவர்களைத் தங்கள் கண்வீச்சால் மயக்கி-அழகால் வசிகரித்து-அடிமையாக்கி-காதல் போதையூட்டி இறுதியில் அந்தஸ்து என்ற ஆயத்தால் காதல் விருட்சத்தை முறிக்கும் பெண்களைப்போலவே சித்திராவும் செய்தாள். இப்படி முறிக்கும் மஞ்சளா? இல்லை சித்திராபோன்ற சித்திரப் பாவைகளும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். விறு, விறுப்பாக அமைந்துள்ள முதற்கதையை ஆக்கிய "சிற்றி" அவர்கட்கும்-மஞ்சளாவால் மறைக்கப்பட்ட உண்மைகளை விபரமாக வரைந்த "சிவம்" அவர்கட்கும் நன்றி.

காமவெறியினால் தகாத செயல்களைச் செய்துவிட்டு பசுத்தோல்போர்த்த புலியாக உலவும் சிவராமலிங்கப் பிள்ளைபோல் ஆரியம் சிவராமலிங்கப்பிள்ளைகளும் இருப்பார்கள் இந்தப்பாழாய்ப்போன உலகில், இழந்த பண்பை-பணமென்னும் திரைகொண்டு மறைத்து-வெளிவேஷம் போடும் சிமான்களும் நல்ல சாட்டையடியாக அமைந்துள்ளது "அழியாத வடு"

நாம் உண்மையிலேயே முன்னேற வேண்டுமானால் "உள்ளநிறந்துவிடு" போன்ற கவிதைகளைப் படிக்க வேண்டும். உணர்ச்சிமிக்க இக்கவிதையை உருவாக்கிய காந்தியக் கவிஞர் ஆறுமுகனார்க்கு எமது பாராட்டுதல்கள்.

இராவணன் தம்பியரில் சிறந்தவன் யார்? என்னும் வினாவிற்கு விபீடணன்தான் என்று பதில்வரும், எவரைக் கேட்டாலும், சும்பகர்ணனை ஒரு சாப்பாட்டுராமன், சித்திரைதாங்கி என எனனம் செய்வார் பலர். ஆனால் அவனது குணதீசயங்கள் போற்றற்றுகூரியன. அவன்தான் சிறந்தவன்-நல்லவன்-செய்ந்நன்றி மறவாதவன்-என்பதை ஆசிரியர் இராமசாமி அவர்களது கட்டுரை தெள்ளுற விளக்குகிறதல்லவா?

பேட்டி மிகவும் பிரமாதம். அருமையான வினாக்களும், விடைகளும்.

பரம்பரையாகவுள்ள தொழிலிலே எவ்வளவு கிபுண்கை இருந்து எதிர்த்தாலும் 'அன்பு' என்னும் ஆபுதத்தின்முன் எவ ரேனும் அடிபணியத்தான் வேண்டும் என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிறார் "சமர்ப்பணம்" ஆக்கிய கனக-செந்திராதன் அவர்கள்.

இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் கூடமுட நம்பிக்கையில் நல்ல நம்பிக்கை உள்ளவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பது "நாகதோஷம்" மூலம் அறியக்கிடக்கிறது. "அம்மா" அருமை யான சோகரசம் ததும்பிய கதை. மகன் திருந்திவிட்டான் என்பதைக்காண-கேட்க-ஆசைகொண்டாள் தாய். தனயன் திருந்தி விட்டான்' எனக் கேள்விப்பட்ட தாயாரின் ஆத்மாவுக்கு இனி இங்கே என்ன வேலை...?

மாணவர்களின் அறிவை வளர்க்கவும், ஆற்றலைச் சோதிக்கவும் உதவுகிறது 'ஆற்றல் போட்டி'.

வாழ்க கலைச்செல்வி!

நல்லூர்,

க. அன்னபூரணம்.

(இடநெருக்கடி காரணமாகக் கீழ்க்கண்டோரின் விமர்சனங்களை வெளியிட முடியவில்லை. ஆனால் 'கலைச்செல்வி' ஆறு மாதங்கட்கு அனுப்பி வைக்கப்படும்.

1. வே. க. நடராசா
காவெட்டி மேற்கு,
காவெட்டி.

2. ச. வே. பஞ்சாட்சரம்
இணுவில் மேற்கு,
சுன்னாகம்.

வாய்வு குரணம்

உஷ்ணவாய்வு, மூழங்கால் வாய்வு, இடுப்புவாய்வு, மலக்கட்டு அஜீரணம், புளியேப்பம், கைகால் அசதி, பிடிப்பு, பசியின்மை, செரியாமை, வயிற்று வலி, பித்தமயக்கம். பித்தவாய்வு, சோம்பல் முதலான வாய்வுரோகங்களை அறவே நீக்கி நல்லபசி எடுப்பதற்கும், தேகாரோக்கியத்திற்கும் மிகச்சிறந்த குரணம். மூலிகைகளினால் தயாரிக்கப்பெற்றது. (ஆண்-பெண் யாவரும் உபயோகிக்கக் கூடியது) (பத்தியமில்லை) தபால்செலவு உள்பட டிள் ஒன்று 3.75.

சம்பு இண்டஸ்ட்ரீஸ் சேலம் 2. (S. I)

இலங்கை ஏஜண்டு:

ஆத்மஜோதி நிலையம்

— நாவலப்பிட்டி —

(மலாய் நாட்டுக்கு ஏஜண்டுகள் தேவை)

நோத் சிலோன் நேடிங்
கோ லிமிடட்.,

ஸ்ரான்லி றூட்.,

யாழ்ப்பாணம் .

வினியோகஸ்தர்கள்.

“போட்” கார், வான். டி.றக்

“கைம்சன்” தண்ணீர் பம்புகள்

ஜேர்மன் எலக்ட்ரிக் பம்புகள்.

இன்னும்

மோட்டார் உறுப்புக்கள்,

கட்டிடச் சாமான்கள்,

மின்சாரக் கருவிகள் மிகவும் நிதானமான

விலைக்குப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

போன்: 587

தந்தி: “யாழ் நேட்ஸ்”

தமிழ் இலக்கிய மன்றத்திற்காக சு. இராஜராயகம் அவர்களால்
யாழ்ப்பாணம், 213, கே. கே. வீதியிலுள்ள
ஸ்ரீ காந்தா அச்சகத்தில் அச்சிடுவித்து வெளியிடப்பட்டது.

புலவர் பரிசு 1958

சிறந்த கவிதைக்கு ஒரு தங்கப்பதக்கம்

ஈழநாட்டின் மதிப்பிற்குரிய புலவராகிய நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரவர்களின் நினைவாக இக் கவிதைப்போட்டி நடாத்தப்படுகின்றது. வெற்றிபெறும் கவிஞருக்குத் தங்கப்பதக்கம் ஒன்று வழங்கப்படும். பிரபல எழுத்தாளரும் ஆனந்தா அச்சகநிர்வாகியுமாகிய திரு. தி. ச. வரதராசன் அவர்கள் இப்பரிசை வழங்குவார்கள்.

நிபந்தனைகள்.

- 1 போட்டியில் எவரும் பங்குபற்றலாம்.
- 2 கவிதைக்குரிய தலைப்பு "பகிஷ் உலகு"
- 3 கவிதை 60 வரிகளுக்கு மேற்படாது 60 வரிகளுக்கு மேற்படாது இருக்க வேண்டும்.
- 4 கவிதைகள் அனுப்ப 31-10-58.
- 5 பரிசுக்குரிய கவிதைகளை கீழ்க்கண்ட ஐவரும் பரிசு வழங்குவார்கள்.

1. பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை 2.

3. பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா 4.

5. ஆசிரியர் கமலாட்சி

- 6 'கலைச்செல்வி' நிர்வாகத்திடம் இப்போட்டியில் பங்கு

Registered at the G. P. O. as a Newspaper.

வம்ஸ்

ங்கள் பிடிக்க ஏற்ற ஸ்டீடியோ